

i Albanien i foråret 1997. Det glæder altid, når en modstander på den måde reviderer sine anskuelser, og det siger jeg tak for.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Forespørgsel nr. F 44:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om den danske regerings planer for en oprydning i EU-Kommissionen og en ændring af EU's institutioner med henblik på at sikre Ministerrådet kontrol med den udøvende magt?«

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Kolstrup (EL).

(Forespørgslen anmeldt 23/3 99. Fremme af forespørgslen vedtaget 6/4 99).

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vil blive udsat til tirsdag den 13. april.

Begrundelse

Keld Albrechtsen (EL):

Når vi har stillet den her forespørgsel, er det naturligtvis, fordi vi mener, at EU-Kommissionens fald skal have konsekvenser, og fordi det er uacceptabelt, at det nu ser ud til, at den faldne Kommission bare får lov til at køre videre, som om ingenting var hændt, i månedsvis. Det kan ikke være rigtigt, at tingene efter en kort opstandelse bare skal have lov til at falde tilbage i den samme gamle slendrian med fortsat svindel og nepotisme. Det er unægtelig det bil- lede, der tegner sig som en mulighed i disse dage.

Efter Enhedslistens opfattelse er to ting nu påkrævet, dels en fuldstændig oprydning i Kommissionen, dels et mere grundlæggende opgør med embedsmandsvældet i Bruxelles og hele den måde, Kommissionen er opbygget på.

Disse kommissærposter er i virkeligheden et levn fra den franske enevælde, og når der hele tiden opstår nye sager om svindel og nepotisme, skyldes det ikke bare, at der er nogle enkelte brodne kar, men så skyldes det selve den grundlæggende konstruktion, hvor en masse mennesker har en masse magt, men ingen har noget ansvar. Derfor ønsker vi et markant dansk udspil om oprydning i Kommissionens magt.

Derfor er selvfølgelig også spørgsmålet om udnævnelse af en dansk kommissær et utrolig vigtigt spørgsmål. Det vil være et helt forkert signal, hvis man fra dansk side genudnævner kommissær Ritt Bjerregaard til posten. Det vil være et signal om, at det hele bare kører videre, business as usual, et signal om, at man i virkeligheden ikke mener kravet om en oprydning alvorligt. En genudnævnelse af Ritt Bjerregaard kan ikke være et troværdigt signal om, at nu skal skeen i den anden hånd.

Jeg vil gerne her ved indledningen citere en bemærkning af Socialdemokratiets tidligere EU-ordfører, Ove Fich, i Aktuelt torsdag den 8. april om den sag. Han skriver, at man efterlades med en følelse af, at der nu i over 4 år har været en Kommission, som ikke har evnet at skabe ordentlige procedurer for sig selv og ikke har evnet at tage fat om problematiske sager og kommissærer. Først nu, da det er for sent, ser erkendelsen ud til at vise sig. Og det er altså Ritt Bjerregaards erkendelse, Ove Fich omtaler. Den kommer for sent, og den er ikke troværdig, og jeg håber, at regeringen i dag som svar på den her forespørgsel kan meddele, at det ikke er Ritt Bjerregaard, man vil udpege som dansk kommissær.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Da Kommissionen trådte tilbage den 16. marts 1999, blev EU kastet ud i en ukendt situation, som ikke var forudset, da man skrev Traktaten. Det førte ikke til handlingslammelse, heldigvis. På det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd den 24.-25. marts blev der vist handlekraft.

Der blev for det første efter lange og besværlige forhandlinger enighed om et kompromis om »Dagsorden 2000«. For det andet var der enighed om at udpege den tidligere italienske premierminister Romano Prodi som ny formand for Kommissionen, og det var en rigtig beslutning.

Der er nu for alvor fokus på Kommissionens forvaltning ikke bare her i Danmark, men også i det øvrige EU, og den danske regering vil gerne give den nye kommissionsformand al mulig støtte i bestræbelserne for at reformere Kommissionen.

Først kort om baggrunden for den situation, vi står i:

Kommissionen trak sig tilbage den 16. marts som følge af en kritik, der var rejst af den såkaldte vismandsgruppe. Kommissionens beslutning var kulminationen på et langvarigt forløb. Det startede som en strid mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen om godkendelse af EU's budget for 1996, den såkaldte decharge. EU's revisionsret havde i flere rapporter påvist uregelmæssigheder i en række programmer administreret af Kommissionen. Derfor nægtede Europa-Parlamentet at give decharge for 1996.

På Europa-Parlamentets samling i december 1998 blev der rejst spørgsmål om mistillid til Kommissionen. Den 14. januar vedtog Europa-Parlamentet en resolution, der pålagde Kommissionen at lade en hurtigtarbejdende uafhængig vismandsgruppe udarbejde en rapport om svig og uregelmæssigheder i Kommissionen. Det var denne rapport, der blev fremlagt den 15. marts, som førte til, at den samlede Kommission trådte tilbage den 16. marts.

Jeg vil godt her udtrykke ros til Europa-Parlamentet for dets arbejde med at afdække rod i Kommissionens administration. Demokratisk kontrol og kamp mod svig er et kerneområde for Europa-Parlamentet. Det er det også for Danmark, og med vismandsgruppens første rapport er det nu klart for alle, at det også i fremtiden bliver et kerneområde for Rådet. Rådet kan spille og bør spille en mere aktiv rolle i udøvelsen af denne demokratiske kontrol med EU's udøvende magt. Det vil vi arbejde for fra den danske regerings side.

Konklusionerne i vismandsgruppens rapport var helt klare. Vismændene fandt ikke sager – det er dog en trøst – hvor en kommissær var direkte eller personligt involveret i svigagtige aktiviteter, men der er påvist talrige tilfælde, hvor kommissærer bærer ansvar for svig, uregel-

mæssigheder eller forsømmelser inden for deres tjenestegrene eller særlige ansvarsområder. Et særligt centralt kritikpunkt i rapporten er, at Kommissionen har påtaget sig flere opgaver, end den har ressourcer til at forvalte på en forsvarelig måde.

Rapporten afdækker også store problemer med selve ledelsesstrukturen i Kommissionen, og som det væsentligste anklagepunkt anføres det i konklusionerne i rapporten, at »ansvarsfølelsen udvandes i det hierarkiske system, hvor det bliver vanskeligt at finde nogen, der har bare den mindste følelse af at være ansvarlig«. Dette er helt centralt. Uden en klar ansvarsfordeling kan ingen administrative systemer fungere tilfredsstillende. At fastslå, hvem der har ansvar for hvad, er et kernepunkt f.eks. i den danske forvaltningslov.

Kritikken af Kommissionen er hård og berettiget. Den er også tegn på den stigende opmærksomhed i offentligheden over for svig. Det ramte i øvrigt så en Kommission, der i de sidste 4 år har iværksat flere administrative reformer end i de foregående 10 år. Der er mere fokus på forsvarelig forvaltning end før. Åbenhed og den øgede adgang til at følge Kommissionens forvaltning har allerede haft en positiv effekt.

For det første har Kommissionen styrket arbejdet med at bekæmpe svig. Kommissionen fremlagde i 1998 et forslag om at oprette et uafhængigt kontor til bekæmpelse af svig, det kontor, der nu hedder OLAF, og som skal erstatte det nuværende, der har navnet UCLAF.

For det andet har Kommissionen forsøgt at reformere den administrative kultur i Kommissionen. I 1995 blev den såkaldte SEM 2000-pakke lanceret; SEM står for Sound and Efficient Management. Formålet er at stramme den finansielle styring og forbedre ressourceanvendelsen. Arbejdet har ført til visse resultater i retning af en stramning af Kommissionens egen budgetkontrol og hele regelsæt vedrørende forvaltning. Der arbejdes også med at styrke samarbejdet mellem Kommissionen og medlemslandene for at forbedre gennemførelsen af EU's budget.

For det tredje er der iværksat et reformarbejde på det personalemæssige område, den såkaldte MAP 2000, Management Administration Policy. Arbejdet, der i øvrigt har været ledet af en dansk generaldirektør, sigter på at rationalisere, decentralisere og forenkle arbejdet i Kommissionen, bl.a. for at give større ansvar til de enkelte generaldirektører. Der er sket frem-

skridt, men det er på den anden side også klart, at der er stor træghed internt i Kommissionen.

På initiativ af EU's ombudsmand arbejder Kommissionen også med et forslag om en adfærdskodeks for god forvaltningsskik i Kommissionen. Den fratrådte Kommission blev før fratrædelsen enig om en adfærdskodeks for kommissærer. Det slås f.eks. fast, at kommissærerne ikke må have andet lønnet arbejdet ved siden af hvervet som kommissær.

Derfor kan man sige, at der er sat gang i reformarbejdet i Kommissionen, men kommissionsformanden har tydeligt haft svært ved at få reformerne vedtaget. Enkelte kommissærer har ikke spillet med, og modstanden i systemet har været og er fortsat stor.

Kommissionens fratræden har nu fremkaldt livlig debat om Kommissionens fremtid og dens fremtidige rolle. Der har lydt krav om, at Kommissionen på den ene eller den anden måde skulle have begrænset sine beføjelser, f.eks. ved at fratage Kommissionen initiativretten, omdanne Kommissionen til et embedsapparat og væsentligt reducere Kommissionens rolle ved gennemførelse af beslutninger. På den anden side er der så også nogle, der gerne ser en yderligere styrkelse af Europa-Parlamentet, eventuelt gennem dannelsen af et tokammer-system i EU.

Regeringen støtter ikke disse forslag, som jo i øvrigt også ville kræve traktatændringer. Den nuværende balance mellem institutionerne er fornuftig. EU er og forbliver et samarbejde mellem medlemsstaterne med Rådet som vigtigste beslutningstager. Kommissionen skal ikke svækkes, men bruge sine beføjelser mere hensigtsmæssigt og mere rettet mod medlemslandenes behov. Den må ikke fratages sin rolle ifølge Traktaten. Kommissionen bør være garant imod, at de store lande overtager EU-samarbejdet. Kommissionen skal sikre, at det ikke kun er nationale interesser, der dominerer EU.

Samtidig står det klart, at der skal ryddes op. Kommissionen skal igennem et gennemgribende eftersyn. Den skal fokusere langt mere på ansvarlig administration. Der har i Kommissionen været lagt for stor vægt på nye prestigeprojekter frem for administration af allerede etablerede programmer. Det skal laves om, og det må afspejles også i Kommissionens personalepolitik.

Åbenhed og god forvaltning må gøres til en hovedprioritet for den nye Kommission. Den

kommende kommissionsformand må sørge for, at budskabet trænger ud i alle hjørnerne af Kommissionen. Den skal gøres bedre i stand til at administrere og bør så også sige fra, hvis den bliver pålagt arbejdsopgaver, som den ikke har ressourcer til at administrere.

Som sagt var der på det ekstraordinære møde i Det Europæiske Råd i marts enighed om at udpege Prodi som ny formand for Kommissionen. Det er en god beslutning. Prodi har, tror jeg, de egenskaber, der skal til for at lede den nye Kommission. Udpegningen af den nye formand for Kommissionen vil i overensstemmelse med Amsterdamtraktaten – selv om Amsterdamtraktaten først træder i kraft den 1. maj – blive forelagt Europa-Parlamentet til godkendelse og ikke blot som tidligere gennemgå en høringsprocedure i Europa-Parlamentet. Jeg synes, det er rigtigt, at den tilfældighed, at Amsterdamtraktaten ikke trådte i kraft den 1. april, men først træder i kraft her den 1. maj, ikke bør ændre den procedure, vi følger, og det gør det så muligt for Europa-Parlamentet at gøre sin indflydelse gældende.

Samtidig var der også i Berlin enighed om, at der er behov for en stærk og effektiv Kommission, og den nye formand får som sin vigtigste opgave at iværksætte arbejdet og sikre en reform af Kommissionen. Rådet, medlemslandene og de andre EU-institutioner skal understøtte denne fælles bestræbelse.

Når stats- og regeringscheferne mødes uformelt i Bruxelles den 14. april, vil Danmark arbejde for at forbedre den nye kommissionsformands muligheder for at reformere Kommissionen. Fire elementer er absolut nødvendige: større effektivitet, åbenhed, god administrativ praksis og bekæmpelse af svig, og lad os se på disse elementer.

For det første større effektivitet. Kommissionens arbejdsopgaver skal koncentreres om de områder, hvor der er en merværdi i forhold til medlemslandenes nationale indsats.

For det andet åbenhed. Danmark vil fortsat insistere på, at der kommer langt større åbenhed i Kommissionens forvaltning. Åbenhed er vigtigt i et demokrati. Åbenhed er i sig selv en afgørende forudsætning for at opdage og undgå uregelmæssigheder.

Amsterdamtraktatens bestemmelser om aktindsigt bør gennemføres så hurtigt som muligt. Både Rådet og Europa-Parlamentets Budgetkontroludvalg skal som hovedregel have uhindret adgang til Kommissionens interne arbejds-

dokumenter, så svindelsager kan undersøges til bunds. Europa-Parlamentets demokratiske kontrol er vigtig; vi må sikre os, at Europa-Parlamentet også får grundlaget for at udøve denne kontrol.

Europa-Parlamentet skal have adgang til alle fornødne dokumenter i Kommissionen. I den forbindelse er også nærhedsprincippet vigtigt. Nærhedsprincippet får ikke mindst, i øvrigt på dansk foranledning, i fremtiden en endnu mere fremtrædende placering; det gælder også i Folketinget i forbindelse med behandlingen af konkrete forslag til EU-lovgivningen. Det er retningslinjer, der betyder, at både regeringen og Folketinget får bedre muligheder for at sikre sig, at der kun vedtages regler i EU, som ikke lige så godt kan træffes i Danmark. Der er behov for, at nærhedsprincippet udmøntes konkret i det daglige EU-samarbejde.

For det tredje må der indgås en bindende aftale om god administrativ praksis. Der er behov for en ny forvaltningskultur; Kommissionens personalevedtægter skal ændres, så det bliver lettere at gennemføre afskedigelser i tilfælde af svig eller grov forsømmelighed. Der skal være klare retningslinjer for kabinetternes ansvar og for forholdet mellem kabinetterne og generaldirektoraterne.

Ansættelse i kabinetterne har i en række tilfælde været en slags overhalingsbane i forhold til en almindelig karriere i Kommissionens tjenestegrene. Det skal det ikke længere være. De tider må være forbi, hvor ansættelse i et kabinet fører direkte til en toppost på et helt andet arbejdsområde. De, der bliver chefer, skal være det, fordi de er dygtige og kun derfor.

Samlet er der behov for en grundlæggende reform af Kommissionens administrative kultur i retning af en nordeuropæisk forvaltningskultur. Her kan man lade sig inspirere af det regelsæt om dette, der findes i visse medlemslande, bl.a. i Danmark. Den danske forvaltningslov er grundlaget for en sund og omhyggelig forvaltning i Danmark. Der er brug for tilsvarende regler i Kommissionen.

En sådan forvaltningsreform bør rumme bestemmelser om habilitet, om vejledningspligt, om aktindsigt, partshøring, begrundelsespligt og klagevejledning. Præcise og velbegrundede svar til tiden er noget af det, man med rimelighed kan kræve. Disse elementer bør nedskrives i en kodeks for god administrativ praksis, der skal fungere som minimumsregler for sagsbehandling. Der kan tages afsæt i EF-Domsto-

rens praksis og eksisterende særregler for enkelte fagområder og institutioner.

For det fjerde må kampen mod svig styrkes i samtlige institutioner. Amsterdamtraktaten indeholder forbedrede bestemmelser om svigbekæmpelse; nu gælder det om at udnytte dem.

Danmark har aktivt støttet forslaget om at styrke Kommissionens kontor for bekæmpelse af svig. Kontoret bør organisatorisk placeres i Kommissionen, men være helt uafhængigt, når det gælder gennemførelse af undersøgelser. Det skal have fuld adgang til alle relevante informationer, det skal selv kunne tage initiativ til gennemførelse af undersøgelser. Vi så gerne fra dansk side, at en enkelt kommissær får det samlede ansvar for Kommissionens forvaltning af svigsager. Svigbekæmpelsen skal så at sige have en ankerperson.

Europa-Parlamentet skal fortsat spille en særlig rolle i svigbekæmpelse, og samtidig ville det være ønskeligt, om der f.eks. eksternt, dvs. i revisionsretten, afsættes større ressourcer til forvaltningskontrol.

Mere effektivitet, større åbenhed, god administrativ praksis og en styrkelse af bekæmpelsen af svig er nøgleord. Det er nødvendige elementer i et ambitiøst reformprogram for den nye kommissionsformand.

Forhandling

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Ordføreren for forespørgerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Tak for besvarelsen. Jeg hæfter mig ved, at regeringen understreger, at alle de forslag, der er kommet, til mere grundlæggende ændringer af EU-systemet, herunder bl.a. forslagene om at begrænse EU-Kommissionens beføjelser, forslagene om at lægge EU-Kommissionens administration ind under Ministerrådet og på den måde få styr på tingene, således at de nationale parlamenter via deres regeringer kan udøve en kontrol, alle disse forslag, som er kommet efter Kommissionens fald, vil regeringen ikke være med til at støtte.

Det synes jeg er skuffende. Der bliver ikke rigtig taget nogen konsekvens af det, som er sket. Samtidig – og jeg vil godt spørge ministeren, om det virkelig kan være rigtigt – fremgår det nu af dagspressen, at man åbenbart har

tænkt sig at indgå en aftale med kommissionsformanden og EU-Parlamentet om, at den faldne Kommission skal have lov til at fortsætte i sine embeder helt frem til oktober, inklusive de kommissærer, bl.a. formanden, som er udpeget i rapporten som dem, der er ansvarlige for problemerne i Kommissionen.

Kan det virkelig være rigtigt, at den danske regering vil acceptere, at den Kommission, som under stor tumult var nødsaget til at træffe beslutning om at gå af, i virkeligheden fortsætter stort set hele sin embedsperiode ud, som om intet var sket? Jeg synes i hvert fald ikke, det kan være rigtigt. Det kan ikke være acceptabelt.

Så vil jeg gerne sætte spørgsmålstegn ved udpegelsen af Prodi som formand for Kommissionen. Jeg er bange for, den danske regering her har begået en meget stor, alvorlig fejltagelse og skudt sig selv i foden ved at udpege en mand til formand for EU-Kommissionen, som helt klart er centralist, som helt klart går ind for opbyggelsen af en føderal magt, som går ind for en styrkelse af de overnationale institutioners beføjelser på parlamenternes bekostning, som går ind for en række forslag, der går ud på at koncentrere magten hos de store lande, f.eks. forslag om at udpege en række viceformænd i Kommissionen med særlig udvidede beføjelser, der sammen med formanden kan udgøre sådan en lille junta, hvor de store lande derigennem kan kontrollere tingene, og de små lande henvises til juniorposter i Kommissionen.

Med valget af Prodi har den danske regering sikret sig en modstander mod de små lande ved den kommende regeringskonference om institutionelle ændringer, som er nævnt i Amsterdamtraktaten.

Det, som ydermere bekymrer os, er, hvis man så oveni dette vælger at genudnævne Ritt Bjerregaard som dansk kommissær. Ritt Bjerregaard påtog sig for ikke så frygtelig lang tid siden, den 12. februar, på et åbent måde i Folketingets Europaudvalg det fuldstændige ansvar for det, der foregik i Kommissionen. Hun mente ikke, den måde det foregik på var forkert, og hun udtalte: »Jeg har ingen som helst kvaler med at påtage mig ansvaret for det, der foregår i Kommissionen.« Det var det, hun sagde. Hun har også vedkendt sig, at det var et kollektivt ansvar og det var et kollegium, der i fællesskab valgte at gå af som følge af de konklusioner, der lå i rapporten.

Jeg har også noteret mig, at f.eks. de socialdemokratiske medlemmer af EU-Parlamentet

har meddelt statsministeren, at de synes, det er en meget dårlig idé og et helt forkert signal, hvis man genudnævner Ritt Bjerregaard.

Derfor overrasker det mig noget, ikke mindst på baggrund af, at vi fra Enhedslistens side har sendt et udkast til vedtagelse til samtlige partier, også regeringspartierne, at ministeren slet ikke har nogen bemærkninger at gøre til den problemstilling. Jeg synes, den danske regering bør bruge anledningen til ved udpegelsen af en ny kommissær at markere, at man ønsker en kommissær, som ikke har medansvar for det, der er foregået, og som kan spille en ledende rolle i den kommende oprydning på et troværdigt grundlag.

Derfor skal jeg på Enhedslistens vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget ønsker, at den kommende danske EU-kommissær skal kunne yde et troværdigt bidrag til oprydningen i EU-Kommissionen, opfordrer Folketinget regeringen til ikke at genudnævne Ritt Bjerregaard til posten.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 62)

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen der er én ting, som hr. Keld Albrechtsen gør sig til talsmand for heroppefra, som jeg synes er særlig interessant at hæfte sig ved her ved indgangen af debatten, også i forhold til det, udenrigsministeren var inde på, og det er, om alle de tiltag, som udenrigsministeren har nævnt, man nu vil tage i forhold til Kommissionen, med i højere grad at prøve at få en forvaltningskikk ind i EU-Kommissionens regi og alle de andre gøremål, som selvfølgelig er fornuftige og får Dansk Folkepartis fulde støtte, i virkeligheden er tilstrækkelige.

Det er jo det, der er hele essensen. Er det virkelig således, at vi skal fortsætte med det mantra, at EU-Kommissionen i alle henseender bliver nødt til at bevare den fuldstændige uafhængighed og den fuldstændige enevældige kompetence til at fremsætte forslag, at vi ikke vil røre ved det? Er det virkelig nødvendigt at fort-

sætte med det mantra? Eller sagt på en anden måde: Er det ikke nødvendigt at gå væk fra den holdning for at få ryddet op i Kommissionen?

Jeg synes egentlig, regeringen bliver nødt til at gøre sig nogle overvejelser om, at hvis man virkelig skal være sikker på, at der bliver ryddet op, så man ikke fortsat har korrupsion og svindel i Kommissionens regi, jamen så er det jo selvfølgelig nødvendigt at fratage Kommissionen initiativretten og dermed reelt mindske Kommissionens beføjelser.

(Kort bemærkning).

Susanne Clemensen (CD):

Det, der får mig på talerstolen, er Enhedslistens forespørgsel her i dag, hvor man netop skriver »med henblik på at sikre Ministerrådets kontrol med den udøvende magt«. Der ligger overhovedet ikke noget i denne her forespørgsel om, hvad Enhedslisten forestiller sig med Europa-Parlamentet.

Jeg ville gå ud fra som en selvfølge, at et parti som Enhedslisten var interesseret i at styrke Europa-Parlamentets rolle, men det mangler ligesom i hele denne her forespørgsel. Er det, fordi der ligger en eller anden skjult dagsorden i det her?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes bare lidt i forlængelse af det sidste, der blev sagt, at det måske er meget betegnende for EU-debatten i Danmark og for Enhedslistens debatniveau, at under en forespørgsel, som handler om, hvad man kan oplyse om planerne for oprydning i EU-Kommissionen og en ændring af EU's institutioner med henblik på at sikre Ministerrådet kontrol med den udøvende magt, at der er det åbenbart et spørgsmål om, hvorvidt man skal genudpege Ritt Bjerregaard som kommissær eller ej. Det synes jeg simpelt hen er for lavt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige til hr. Jacob Buksti, at jeg synes, det er af helt afgørende og central betydning, hvilket signal og hvilken indsats Danmark vil gøre med hensyn til at udpege en kommissær, for det er jo en beslutning, én af de få beslutninger, der er tilbage i et EU-system, som Danmark virkelig har indflydelse på, som Danmark faktisk selv bestemmer over, nemlig: Hvem skal besætte den kommissærpost?

Skal det være én, som står for den Kommission, som faldt? Eller skal det være én, som på et troværdigt grundlag kan gå ind og være med i oprydningen? Det synes jeg da unægtelig er et af de virkelig centrale spørgsmål og et af de spørgsmål, hvor den danske regering har den afgørende beslutning og rent faktisk kan gøre noget. Derfor vil jeg opfordre hr. Jacob Buksti til i stedet for at snakke udenom at komme til sagen og komme op og meddele, hvad holdningen er til det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat.

Jeg er enig med hr. Kristian Thulesen Dahl i, at det er diskussionen om grundlæggende ændringer, virkelige ændringer, som er afgørende, bl.a. det forslag hr. Kristian Thulesen Dahl stiller om at begrænse Kommissionens magtbeføjelser og fratage Kommissionen initiativretten f.eks. Det er den slags diskussion, vi skal have i gang, hvis det hele skal nytte noget, det er jeg meget enig i.

Så vil jeg blot med hensyn til spørgsmålet om Parlamentet sige, at Enhedslisten ikke på nogen tænkelig måde ønsker at styrke EU-Parlamentet, og vi frygter, at denne her debat af føderalisterne, af unionstillhængerne, af CD f.eks. misbruges til at forsøge på at give EU-Parlamentet yderligere beføjelser, som yderligere vil trække det hele i føderalistisk retning. Det er faktisk en af de ting, vi vil gøre meget for at undgå.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes stadig væk, det er for svagt, at hr. Keld Albrechtsen alene kan komme i tanker om, at det mest fundamentale oprydningsarbejde, der skal foregå i Kommissionen, er, at man skal lade være med at genudpege Ritt Bjerregaard. Jeg synes simpelt hen, at det er for lidt.

Jeg synes, det var sjovere, hvis det var sådan, at hr. Keld Albrechtsen ud over at sige, at Kommissionens magt skal begrænses, på en eller anden måde kunne have forholdt sig til, hvad det overhovedet handler om, det her. Hvordan og hvorledes vil hr. Keld Albrechtsen overhovedet sikre sig, at vi ikke får en udvikling, som faktisk går imod det, hr. Keld Albrechtsen i øvrigt mener?

Jeg synes ikke, det hænger sammen, og bare for at berolige hr. Keld Albrechtsen, som åbenbart er i tvivl om, hvad Socialdemokratiet skulle mene om Enhedslistens forslag til vedtagelse, skal jeg gerne meddele, at vi ikke kan støtte det.

Vi mener for det første ikke, det er noget, som er til vedtagelse i Folketinget, og for det andet, at det må afhænge af de overvejelser, som foregår og som skal foregå med henblik på at få en stærk Kommission, som vi mener der skal være. Og der er alle brikker i spil, inklusive Ritt Bjerregaard.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne spørge hr. Albrechtsen, om ikke det er således, at hvis regeringen nu i dag sagde, at Kommissionens beføjelser generelt var til diskussion, altså en diskussion om, hvor initiativretten skulle placeres, en diskussion om, om Kommissionen grundlæggende stadig væk skal foregå med den her hermentalitet i forhold til de andre institutioner og i forhold til befolkningerne; hvis den diskussion stadig var i spil fra regeringens side, og hvis der var åbenhed omkring den diskussion, så var behovet for at diskutere, præcis hvilken kommissær der i givet fald blev udnævnt, unægtelig også meget mindre.

Men i og med at regeringen på forhånd lukker af for den diskussion, bliver det langt mere væsentligt og langt mere grundlæggende for, om der så bliver ryddet op i fremtiden, hvilken dansk kommissær og hvilke øvrige kommissærer der kommer til at sidde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det synes jeg hr. Kristian Thulesen Dahl har fuldstændig ret i. Jeg synes, at hr. Jacob Bukstis bemærkninger jo afspejler, at regeringen her, hvad jeg ikke havde forestillet mig i virkeligheden, åbenbart er ved at rode sig ud i et kæmpestort problem, og det har hr. Jacob Buksti så ikke lyst til at inddrage Folketinget og befolkningen i en diskussion om. Det er jo i virkeligheden det, det handler om.

Men Socialdemokratiet har åbenbart rodet sig ind i det problem, at statsministeren åbenbart seriøst overvejer rent faktisk at genudnævne Ritt Bjerregaard til posten. Jeg forstår godt, at hr. Jacob Buksti ikke har lyst til, at det skal være et tema for den her debat, for det ville jo være et signal om business as usual, at det hele bare skal have lov til at køre videre med den sædvanlige slendrian.

Jeg vil gerne sige til hr. Jacob Buksti, at hvis Socialdemokratiet gerne vil være med til at fremsætte og få vedtaget et forslag til vedtagel-

se her under debatten i dag, om at man f.eks. nedlægger disse enevældige kommissærposter uden ansvar og så indretter EU's administration på samme måde som andre internationale organisationer, som et sekretariat, der står under de folkevalgte ledelse, under Ministerrådet, så ville vi meget gerne være med til at vedtage det sammen med hr. Jacob Buksti, hvis det var det, der lå i hr. Jacob Bukstis argumentation. Det vil jeg gerne spørge om.

Eller det forslag, hr. Kristian Thulesen Dahl stillede. Jamen så lad os se det forslag.

Det er sådan nogle ting, Enhedslisten gerne vil have med. Og det kan vi nå, hvis der er interesse for det; vi medvirker gerne til det.

Så jeg vil gerne spørge hr. Jacob Buksti: Er Socialdemokratiet reelt interesseret i at reformere? For så er vi andre naturligvis lykkelige, så sætter vi os ned og laver et forslag til vedtagelse sammen hr. Buksti.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Ja, jeg må jo sige, at jeg synes, det lykkedes hr. Thulesen Dahl og hr. Keld Albrechtsen at tale fuldstændig uden om det, det handler om.

Vi har en traktat, som endnu ikke er trådt i kraft, som træder i kraft først i maj måned. Hvis nu vi skulle til at basere hele vort arbejde på, at vi først skulle ændre traktaten, så vil jeg tro, at det allertidligst – hvis vi i øvrigt så kunne få vores vilje – kunne lade sig gøre at have en ny traktat, hvad skal vi sige, om 4-5 år.

Det er hr. Thulesen Dahls bud på det hele. Vi skal bare lave om på den der traktat, som ikke engang er trådt i kraft endnu, og så må vi se, hvad vi så kan, så skal man ikke interessere sig for andet. Alt det praktiske arbejde med at reformere Kommissionens daglige arbejde, det rugbrødsarbejde, der ligger foran os andre, blander store ånder sig ikke i; nej, lad os få en traktatændring, så kan den træde i kraft om 4-5 år.

Det er vel nok et bud.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Må jeg sige, at jeg godt forstår, at udenrigsministeren kan have travlt og derfor bliver nødt til at bevæge sig uden for døren. Men så kunne udenrigsministeren, før han kom med et angreb her fra Folketingets talerstol, gøre sig den ulejlighed at gå ned til Socialdemokratiets ordfører og spørge, hvad der så var blevet sagt, mens udenrigsministeren var uden for den dør.

For da gik jeg på Dansk Folkepartis vegne op og sagde præcis, at de tiltag, som ministeren har redegjort for, som trækker i den rigtige retning af, at vi i højere grad får en nordisk forvaltningskultur i Kommissionen, støtter vi hjerteligt. Vi tror bare ikke, det er nok, og derfor har vi en række forslag til, hvordan man så mere grundlæggende kan komme videre.

Så bare lige en lille henstilling til udenrigsministeren om, at det måske engang imellem lige kunne være nyttigt at høre, hvad der er blevet sagt under en debat, mens man selv har været fraværende. Og anerkendt: Der kan være gode årsager til, at udenrigsministeren er på den anden side af døren et øjeblik.

Så vil jeg sige, at vi som sagt skal støtte de bestræbelser, og så skal vi selvfølgelig mere grundlæggende diskutere, hvordan man så kan komme videre. Der er det jo pudsigt at høre, at udenrigsministeren siger, at en traktatændring tager en 4-5 år. Da vi diskuterede de institutionelle ændringer, som fremgår af den nuværende traktat i forhold til udvidelsen, sagde udenrigsministeren, at det kunne foregå over en frokost i Bruxelles. Når man alligevel lige er forsamlet, så ændrer man lige på institutionernes rolle, så det hænger sammen i forhold til udvidelsen.

Det er det svar, udenrigsministeren har givet, når vi har sagt, at det fremgår af Amsterdamtraktaten, at der skal traktatændring til for at kunne foretage denne udvidelse, som er ønsket. Det bliver bagatelliseret. Når det så drejer sig om Kommissionens virke, når det drejer sig om noget, regeringen gerne vil have pakket væk fra debatten, så er det lige pludselig noget, der tager en 4-5 år. Jamen det afgørende er da, om den danske regering er forpligtet til at arbejde for at mindske Kommissionens magt eller ej, og det bør regeringen være forpligtet til.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ministeren er på vej til at rode sig ud i et kæmpeproblem. Hvis den danske regering nu udpeger og genudnævner Ritt Bjerregaard og kommer til topmødet med dette signal om, at det bare skal køre videre som hidtil – man har jo støttet Prodi som formand, og det er det, man så har at komme med – jamen så står man jo i en elendig situation, ikke mindst i betragtning af, at vi jo alle ved, at der snart kommer en ny regeringskonference, hvor folk som Prodi og de store stater vil kræve forandringer på bekost-

ning af de små landes indflydelse i Kommissionen og i Ministerrådet med stemmevægte, på alle mulige leder og kanter en centralisering af magten. Nu spiller man bare Prodis spil, og det gør man altså dobbelt, hvis man genudnævner Ritt Bjerregaard, som vil styrke EU-Parlamentet. Det er et af hendes forslag, at man skal styrke EU-Parlamentet, fremskynde føderalismen. Jeg synes, ministeren kommer til at stå i en utroværdig og svag position på det kommende topmøde.

Hvis man derimod fremlagde nogle af de forslag, som vi har skitseret: fratagelse af kommissærernes magtbeføjelser, fratagelse af initiativret, nedlæggelse af selve kommissærposterne, så ville man have noget at komme med til den kommende regeringskonference; noget med virkeligt indhold og noget, som også kunne styrke de mindre lande, styrke demokratisk kontrol, styrke parlamenternes indflydelse.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Så er det hr. Jacob Buksti som ordfører.

Jacob Buksti (S):

Jeg tror, jeg vil forsøge at holde mig lidt til, hvad det handler om, og ikke bare koncentrere mig om, hvorvidt Ritt Bjerregaard skal genudpeges eller ej, idet jeg egentlig mener, at der er mere dybtgående og vigtige reformer at snakke om. Og undervejs i min ordførertale tror jeg også, at jeg kommer til at besvare de spørgsmål, som hr. Keld Albrechtsen stillede før, og deraf vil det fremgå, at jeg meget direkte og helt igennem er uenig både i analysen og løsningerne, som hr. Keld Albrechtsen er fremme med. Og når hr. Keld Albrechtsen altid plejer at have vi andres velbefindende på sinde, vil jeg være i tvivl om, hvorvidt hr. Keld Albrechtsen ikke er ved at rode sig ud i noget snavs, og det er jo ikke godt.

Kommissionens nylige afgang blev hilst velkommen af de fleste. Det var den rigtige udgang på en sag, som var blevet en belastning for den folkelige tillid til EU-samarbejdets funktion. Samtidig var det et klart bevis på, at den politiske kontrol i EU virker, også når den kommer til det punkt, hvor der må drages skelsættende konklusioner, som er ubehagelige for nogle af EU's mest indflydelsesrige personer.

I EU anno 1999 er ingen for store til at blive draget til ansvar, heller ikke Europa-Kommissionen. De politiske konklusioner, der skal drages i kølvandet på Kommissionens afgang, har

der imidlertid været mindre enighed om. Mange har i debatten peget på behovet for oprydning og for ændrede administrative procedurer. Det er naturligvis positivt; men man har desværre af og til kunnet få det indtryk, at når det kom til diskussionen af konkrete bud på en oprydning, så oversteg interessen for at markere velafprøvede synspunkter interessen for at finde funktionsduelige løsninger.

I Socialdemokratiet ønsker vi at bruge forløbet omkring Kommissionens afgang til at give EU en ny start, ikke blot til at pudse vores egen politiske profil af med. Og vi har allerede, bl.a. i Berlingske Tidende den 26. marts, fremlagt en række konkrete krav, som vi mener bør opfyldes af den nye Kommission.

Socialdemokratiet ønsker at give EU en chance for at få ryddet op og få en frisk begyndelse, ikke kun i Kommissionen, men i alle EU's institutioner og altså også i Parlamentet. Vi ønsker, at der skabes en ny forvaltningskultur i EU. Det positive ved situationen er jo, at den giver os mulighed for et opgør med den lukkede og urørlige forvaltningstradition, der har præget EU-Kommissionen.

Der skal sikres mere åbenhed og større effektivitet; der skal slås effektivt ned på uregelmæssigheder og forsømmelser, og svindel med EU's midler skal føre til hurtige sanktioner. Men de nye regler skal som sagt også gælde de øvrige EU-institutioner.

Vi har således i dobbelt forstand brug for, at den næste kommission bliver en reformkommission. Den skal være stærk nok til at sætte en politisk dagsorden, der handler om at forberede EU på udvidelsen, samtidig med at den skal være i stand til at gennemføre en dybtgående reform af sin egen forvaltningspraksis.

Kommissionen skal fortsat fungere som kollegium. Det har vi som et lille land interesse i. Men det kollektive ansvar må ikke blive til ansvarsforflygtigelse, som Vismandsrapporten kritiserer. Der skal indføres procedurer, der gør det lettere at placere ansvar for uregelmæssigheder og svindel hos den enkelte kommissær.

Vi mener også, at det vil være en god idé, at Europa-Parlamentet fremover kan nedsættes under undersøgelseskommissioner af uafhængige eksperter, der kan undersøge mistanke om svig og forsømmelse på samme måde som i Vismandsrapporten.

Europa-Parlamentet kan ifølge Traktaten ikke afsætte kommissærer enkeltvis, og den beføjelse mener vi heller ikke de skal have.

Europa-Parlamentet skal have ros for sin vedholdende indsats for at få sat fokus på forsømmelser i Kommissionen; men vi må advare imod, at man lader sig gribe af øjeblikkets stemning og støtter krav om, at Parlamentet også skal kunne afsætte de enkelte kommissærer. Det vil nemlig have nogle konsekvenser, som Danmark ikke kan have interesse i.

I EU-systemet er Kommissionen garanten for, at det ikke kun er nationale interesser, der dominerer i EU. Som lille land har vi en stærk interesse i en uafhængig og stærk kommission. Den skal kunne modstå pres fra de enkelte EU-lande, og den skal kunne hæve sig over de partipolitiske kampe i Europa-Parlamentet.

Derfor går vi også lodret imod de overvejelser, der har været fremme om at fratage Kommissionen dens initiativret, eller i det hele taget at svække Kommissionens rolle som varetager af det traktatmæssige grundlag. Det er at åbne døren for de store landes dominans i EU eller rydde vejen for en egentlig forbundsstat.

De seneste måneders EU-begivenheder er blevet betegnet som en krise for De Europæiske Fællesskaber. Kriser behøver imidlertid ikke at betyde stilstand; ofte ender de med at betyde forandring, nogen gange til det bedre. Om udfaldet er det ene eller det andet afhænger af, hvordan vi håndterer situationen.

I Socialdemokratiet er vi klar til at udnytte krisen til at give EU og dets institutioner en ny start. Vi har allerede fremlagt konkrete bud på, hvordan problemerne kan løses, og vi er parat til at levere den politiske arbejdsindsats, der kræves for at give EU og dens institutioner en frisk ny start. Jeg skal derfor til slut på vegne af de to regeringspartier samt Venstre og De Konservative og CD fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tager udenrigsministerens redegørelse om situationen efter Kommissionens tilbagetrædning til efterretning, herunder at regeringen vil give den kommende kommissionsformand stærkest mulig støtte i bestræbelserne på at reformere Kommissionen.

Folketinget finder, at der skal sættes ind for at opnå større effektivitet, mere åbenhed, en bedre administrativ praksis og en styrkelse af bekæmpelse af svig.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 63).

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her-efter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg var meget glad for hr. Bukstis understregning af, at Europa-Parlamentet ikke skulle have mere magt. Det er bestemt en linje, som vi fra Dansk Folkepartis side gerne vil bakke op.

Men jeg synes også, der var et enkelt sted, hvor kæden sprang af i hr. Bukstis indlæg, og det var, da han efterfølgende sagde, at det betød, at man ikke skulle ændre på initiativrettens placering. Jeg forstår simpelt hen ikke den kobling. Hvis vi taler om at flytte initiativretten fra Europa-Kommissionen til Ministerrådet, hvordan kan det så have nogen som helst indvirkning på spørgsmålet om Parlamentets rolle? Det vil vel tværtimod være sådan, at Parlamentet vil få endnu mindre at skulle have sagt, hvis initiativretten flyttes til Ministerrådet, fordi man dermed sætter større fokus på de enkelte landes parlamenters rolle i forhold til deres regering, også når der skal stilles forslag i EU-systemet. Man kan vel sige, at netop det forslag vil understrege, at Europa-Parlamentet netop ikke skal have mere magt.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg har også et par spørgsmål til hr. Jacob Buksti.

Hr. Jacob Buksti ønsker, at den kommende Kommission bliver en stærk Kommission. Jeg vil meget gerne have lidt mere at vide om, hvad det er, denne stærke Kommission skal kunne. Hvad mener hr. Jacob Buksti, når han taler om en stærk Kommission? Er det »grand old men«, vi skal have i Kommissionen, folk med megen erfaring? Og er det ikke et udtryk for, at man fuldstændig overser, hvordan strukturerne spiller ind på, hvilken kultur der danner sig i en næsten hvilken som helst fornuftig gruppe?

Er det nye magtbeføjelser, der skal til, for at vi får en stærkere Kommission end den, vi har i dag, for jeg går ud fra, at det er det, hr. Jacob Buksti ønsker? Hvad er det for nogle nye beføjelser, denne »stærke Kommission« skal have i forhold til den Kommission, der sidder i dag?

Så vil jeg spørge hr. Jacob Buksti ganske kort: Når man roser Europa-Parlamentet, mangler man så ikke den anden side af medaljen?

Mangler man ikke at bebrejde Det Europæiske Råd, at det ikke har taget sin opgave alvorlig som en af de få, der var i stand til at gribe ind og direkte kontrollere Kommissionens handlen?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er glad for, at hr. Jacob Buksti understreger, at Europa-Parlamentet ikke skal have adgang til at afsætte en enkelt kommissær, men jeg vil godt spørge hr. Jacob Buksti, hvad der egentlig er regeringens eller Socialdemokratiets tanke om, hvordan man så kan få placeret et ansvar.

Hr. Jacob Buksti kritiserede problemet med ansvarsforflygtigelse, og det gjorde ministeren også. Men man er ikke rigtig kommet med nogen forslag til, hvordan det så rent faktisk skulle ske. Når ministeren f.eks. foreslår et svingbekæmpelseskantor i Kommissionens regi, så ved vi jo godt, hvilken virkning det vil have; det vil ikke have nogen synderlig virkning.

Men vil hr. Jacob Buksti f.eks. være med til, at der bliver en svingbekæmpelsesenhed under Ministerrådet, som rapporterer til Ministerrådet og kan undersøge, hvad der foregår i Kommissionen? Vil hr. Jacob Buksti være med til at gøre kommissærerne, de administrative ledere i EU-systemet, direkte ansvarlige over for Ministerrådet? Så ville der jo være mulighed for at gøre noget, og derfor vil jeg godt spørge hr. Jacob Buksti, om han er fuldstændig immun over for forslag, der ændrer mere fundamentalt ved de strukturer, som det er galt med i EU.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Til det sidste vil jeg bare sige: Ja, jeg er fuldstændig immun over for en ændring af de strukturer! Og det er jeg af den simple årsag, at det, som er galt med de analyser, som er kommet fra både hr. Kristian Thulesen Dahl, fru Pernille Frahm og hr. Keld Albrechtsen, er, at de hviler på en fuldstændig fejlagtig opfattelse af, hvad EU-systemet er. De hviler på den opfattelse, at man går rundt og tror, at man kan lave en parlamentarisk politisk kontrol i et system, som jo ikke er parlamentarisk, og de hviler på den fejlopfattelse, at hvis man styrker Ministerrådet, styrker man demokratiet.

Det, der er fejlen – og det er derfor, hr. Keld Albrechtsen er ved at rode sig ud i noget snavs – er, at man mangler en klar fornemmelse af, at hvis det er sådan, at vi styrker Ministerrådet, styrker vi de store landes dominans i EU, og det

har vi da ingen interesse i. Det er derfor, vi har en interesse i at sikre os en stærk Kommission, der kan arbejde.

Til fru Pernille Frahm: Det er ikke et spørgsmål om nye opgaver til Kommissionen. Nej, det er bare det, at Kommissionen skal begynde at fungere, som den skal. Det, der er pointen, er jo, at den Kommission, der netop er gået af, har opereret som en mere administrativ størrelse, og dermed åbnes der et rum for de store landes dominans. Jeg beder også bare de partier, som går ind for styrkelse af Ministerrådet, om at tænke på, at så åbner man altså for en diskussion af et egentligt føderalt system. Det er jeg ikke enig i, og det er jeg heller ikke sikker på at de pågældende partier er. Så det er ikke noget med grand old men – det kunne for den sags skyld også være women.

(Kort bemærkning).

Susanne Clemensen (CD):

Ja, hr. Jacob Buksti talte om, at der skulle være en klar ansvarsfordeling blandt kommissærerne, og jeg går ud fra, at det, hr. Jacob Buksti tænkte på, var et retligt og administrativt ansvar. Men så fortsatte hr. Jacob Buksti og sagde, at det skal stadig være et kollektivt ansvar, forstået på den måde, at Europa-Parlamentet ikke skal kunne afsætte kommissærer enkeltvis.

Jeg vil gerne spørge hr. Jacob Buksti: Hvordan skal det egentlig udmøntes, hvis det viser sig, at en kommissær faktisk gøres ansvarlig for et eller andet, men vedkommende ikke frivilligt trækker sig? Så står vi jo i nøjagtig den samme situation igen, så har Europa-Parlamentet ikke anden mulighed end at afsætte hele Kommissionen.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Hr. Jacob Bukstis vrede over min analyse burde have ventet, til han havde hørt den til bunds. Nu har han lige fået lov at læse min dagsorden, inden den bliver delt ud til resten af salen, men det, som vi SF først og fremmest ønsker, er jo at styrke de nationale parlamenter, som det også fremgår af dagsordenen.

Til hr. Jacob Bukstis ønske om, at Kommissionen begynder at fungere, som den skal, vil jeg bare sige: Jamen har det ikke hele tiden været sådan, at Kommissionen skal fungere, som den skal? Hvori er det nye? Hvad er det nye, der gør, at man forventer, at den nye Kom-

mission kommer til at fungere, som den skal? Og hvad er det så, den skal?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det bedrøver mig, at hr. Jacob Buksti ligefrem bekræfter, at han er immun over for at drøfte gode forslag til, hvordan vi kan komme videre med det her.

Så må jeg sige, at hr. Jacob Buksti nu er meget tæt på at bevæge sig over i det, som salig Viggo Hørup i sin tid betegnede som det vitterlige vås. Nu har hr. Jacob Buksti opfundet en teori om, at hvis man fratager EU-Kommissionen beføjelser og fører dem tilbage til dér, hvor de kom fra, nemlig til regeringerne og de nationale parlamenter, vil det være en styrkelse af de store lande. Det vil jeg godt lige bede hr. Jacob Buksti forklare én gang til, for det er i hvert fald en teori, som ud fra almindelig dansk sund fornuft er ganske vanskelig at forstå.

Hvordan kan hr. Jacob Buksti komme til den konklusion? Hvis man flytter magt til Kommissionen og til Europa-Parlamentet, er det da indlysende, at så fjerner man magt fra de små lande og fra Folketinget. Det er jo meget enkelt. Hvis man tager af den magt, som allerede er overdraget til EU-Kommissionen, og fører den tilbage til Ministerrådet, styrker man Folketingets kontrol med og indflydelse på tingene. Det er da krystalklart og fuldstændig utrolig enkelt. Jeg synes, for nu at citere hr. Jacob Buksti, at hr. Jacob Buksti er på vej ud i noget surrealistisk.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Ja, når nu hr. Keld Albrechtsen er ved at bevæge sig ind i kunstretninger, synes jeg, hans indlæg nærmer sig dadaisme.

Men jeg vil bare sige til hr. Keld Albrechtsen: Jeg er immun over for drøftelser af forslag, som jeg ikke mener er gode, og det hele handler jo om, at hr. Keld Albrechtsen ikke har den samme opfattelse af, hvad gode forslag er, som jeg har. Og når nu hr. Keld Albrechtsen sådan fremturer og mener, at jeg kommer med det rene skinbarlige vås, hvad mener hr. Keld Albrechtsen så med, at magten skal lægges tilbage, hvor den kom fra? Er det simpelt hen ikke at ophæve Den Europæiske Union? Er det ikke at lave det til et rent mellemstatsligt samarbejde, eller er det sådan, at Ministerrådet skal have en overordnet kompetence? Og hvad sker der så, når Danmark bliver stemt ned dér? Hvad

sker der, når det er sådan, at de store lande med Gerhard Schröder, Tony Blair og Jospin i spidsen gør, som de nu gør i disse tider? Hvor bliver Danmark af? Er det virkelig det perspektiv, hr. Keld Albrechtsen går ind for, eller er det ikke det, jeg startede med at sige, nemlig at vi dermed får ophævet EU som system?

Til fru Susanne Clemensen blot det, at drejer sig jo om at præcisere kommissionspræsidentens kompetence og magt til at fyre og afskedige de enkelte kommissærer. Det er det, det går ud på i den diskussion, man nu skal have med Prodi, dvs. det er at gøre opmærksom på, at han også har et ansvar. Det er til enhver tid hans opgave at kunne fyre de pågældende.

Derudover er det jo sådan, at der allerede ligger regler, som man – hvis man vil bruge dem – kan bruge til at anklage, og det kan Kommissionen f.eks. også selv. Det er jo f.eks. for nylig gået op for den nuværende danske kommissær, at man også dér kan indklage de pågældende kommissærer for Domstolen, så der er masser af kompetence, som man i givet fald kan henholde sig til.

Så skal jeg medgive fru Pernille Frahm, at jeg har læst en del af analysen i Ritzau fra den 16. marts, og det er rigtigt, at der står:

»Vi skal have taget noget af magten fra Kommissionen og lagt den over i Ministerrådet og ud til de nationale parlamenter«.

Jeg siger bare, at når man laver den operation, fremmer man en udvikling i retning af en føderation, og det eneste, der er spørgsmålet, er så, om det skal være én, der ser ud som USA, eller én, der ser ud som Tyskland. Hvis man gør det, sker der det, som hr. Keld Albrechtsen siger, at så ophæver man EU.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu kan man jo vælge at tage en lang diskussion om, hvad føderalisme egentlig er, men man kunne også prøve at behandle det lidt jordnært og spørge: Hvis initiativretten flyttes fra Kommissionen til Ministerrådet, ville det så styrke de nationale parlameters mulighed for at udøve kontrol og forhindre misbrug og korruption?

Svaret er et suverænt klart ja. Man kan sige, at hvis de enkelte landes parlamenter, herunder det danske Europaudvalg, ville tage deres egne opgaver alvorligt allerede i dag, havde man faktisk også i højere grad mulighed for at slå ned på det misbrug, der har fundet sted.

Når nu hr. Buksti taler meget om, hvor snavset nu ligger placeret, må jeg altså sige, at hr. Buksti ikke kan sige sig helt fri selv. Den 12. marts – 3 dage før den famøse rapport fra vismændene, som fælder EU-Kommissionen, skal udkomme – sidder vi i Europaudvalget og diskuterer, om man fra Ministerrådets side skal meddele sin anerkendelse af, at Parlamentet giver decharge til Kommissionen for 1997-regnskabet – et regnskab, som ifølge Revisionsrettens rapport bestemt ikke er mere flatterende end 1996-regnskabet. Alligevel sidder der et politisk flertal – og tillad mig at sige det: Efter min opfattelse også hr. Buksti – og synes, det er en god idé at give decharge til Kommissionen for 1997. Hvor er det så, ansvaret i virkeligheden er placeret, og hvor er det, det ikke bliver forvaltet på tilstrækkelig vis?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne igen tage fat på det, fru Susanne Clemensen var inde på.

Jeg er fuldstændig enig i, at Parlamentet burde kunne afsætte enkelte kommissærer, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Jacob Buksti, om hr. Jacob Buksti ikke er meget bagstræberisk. Er det ikke i virkeligheden det, der lige er sket? Var det ikke det, der skete? Var det ikke netop Santer, der måtte gå, efter at der var kommet kritik, og er det derfor ikke lidt passé at sige, at det vil man ikke være med til?

Hvorfor lytter hr. Jacob Buksti ikke til to fremtrædende socialdemokrater som kommissær Ritt Bjerregaard og en, som er højt placeret på den socialdemokratiske liste, nemlig hr. John Iversen, der begge to inden for den sidste uge har foreslået, at man fremover skal kunne afsætte de enkelte kommissærer? Ville det ikke fremme den personlige ansvarlighed i Kommissionen, hvis man fik den mulighed i Parlamentet?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Jacob Buksti spørger, om det, Enhedslisten foreslår, i virkeligheden ikke vil føre til et mellemstatsligt samarbejde. Jamen sagen er, at det er lige nøjagtig det, vi ønsker – et mellemstatsligt samarbejde i Europa og ikke unionsudvikling. Det er meget enkelt. Men dermed anerkender hr. Jacob Buksti jo tilsyneladende også, at det rent faktisk er sådan, at hvis man tager beføjelser fra Kommissionen og fører dem tilba-

ge til dér, hvor magten kom fra, er det altså ikke noget, der svækker de små lande. Så er det noget, der styrker de små lande, for så styrker det nemlig den mellemstatslige model og svækker unionsmodellen.

Så spørger hr. Jacob Buksti: Jamen hvad så i Ministerrådet, når de små lande bliver stemt ned? Jamen hr. Jacob Buksti har fuldstændig ret i, at det er da vitterlig et kæmpestort problem. Det er bare et helt andet problem, end debatten her i dag har drejet sig om, og det vil ikke blive påvirket af, hvorvidt man tager beføjelser fra Kommissionen eller ej. Men det er da vitterlig et stort problem, og det ligger måske i hr. Jacob Bukstis bemærkning – og det vil jeg godt spørge ham om – at Socialdemokratiet vil se på afstemningsreglerne og stemmевægten med henblik på at fjerne de situationer, hvor man kan blive stemt ned i EU's Ministerråd. Så kommer vi endnu længere i retning af den mellemstatslige model, og så vil vi endnu mere styrke de nationale parlamenter og komme endnu længere i den rigtige retning, så hvis det skulle forstås som et signal i den retning, vil jeg være meget glad. Det håber jeg hr. Jacob Buksti kan bekræfte mig i.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Til det sidste bare dette: Jeg må altså skuffe hr. Keld Albrechtsen med, at det kan jeg desværre ikke, men det skal jeg vende tilbage til.

Dér, hvor at jeg mener, at man begår en afgørende fejl – det gælder hr. Kristian Thulesen Dahl, og det gælder hr. Keld Albrechtsen – er, når man bilder sig ind, at hvis det er sådan, at man lægger magten til Ministerrådet alene, styrker man de små lande og de nationale parlamenter. Men som hr. Keld Albrechtsen nu også siger, drejer det sig jo om, at man skal ændre hele samarbejdet til noget helt andet. Men problemstillingen er bare den, at Danmark som et lille land faktisk har den største interesse i et forpligtende samarbejde. Vi kan jo ikke lave om på geografien, vi kan heller ikke lave om på, at de store lande altså er større, og derfor vil det være sådan – og det har hr. Kristian Thulesen Dahl fuldstændig ret i – at hver gang det er Ministerrådet, er de nationale parlamenter stærkere inde i spillet. Men hvad skal vi så gøre, når det er sådan, at vi ikke er med alligevel? Skal vi så ændre stemmereglerne? Så kan vi være sikre på, at det slet ikke kommer til at

fungere, og så kan vi lige så godt lade være, og derfor er det, man arbejder med fra henholdsvis hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Keld Albrechtsens side, ikke gennemtænkt.

Jeg er til gengæld enig med hr. Thulesen Dahl i, at Ministerrådet ikke er ansvarsfrit her; det mener jeg virkelig ikke det er. Men jeg synes, det på en eller anden måde er selvmodsiggende, at på den ene side vil man have mere magt lagt over til Ministerrådet og samtidig siger man, at det er Rådet, der er overskurken, fordi det altså netop ikke har været sit ansvar bevidst.

Og så til fru Charlotte Antonsen: Når det er sådan, at jeg er principiel modstander af, at Parlamentet direkte skal kunne afsætte den enkelte kommissær, er det, fordi man jo kan tillægge Parlamentet mange, mange motiver. Hvis man nu forestiller sig, at der var en miljøkommissær, som havde gennemført en miljøpolitik, der faktisk var efter vores hoved – i hvert fald ud fra en socialdemokratisk synsvinkel – er det jo ikke sikkert, at den var populær alt for mange steder i de store lande i Sydeuropa. Jeg kunne i hvert fald godt forestille mig, at der så kunne findes et flertal, som kunne afsætte vedkommende af en eller anden årsag, og derfor mener vi, at det faktisk er en smule farligt.

Hr. Keld Albrechtsens bemærkninger har jeg været inde på, og jeg kan bare konstatere, at jeg havde ret. Hr. Keld Albrechtsen ønsker at diskutere noget helt andet, nemlig et helt andet samarbejde. Fint nok, men så er det bare ikke det samme, vi diskuterer, og de små lande har faktisk interesse i det forpligtende samarbejde, mens de store bedre kan klare sig uden.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg hører nogle ord som »mere« og »bedre« og »større«, men jeg hører altså ikke ét eneste præcist, offensivt krav fra hr. Jacob Buksti med hensyn til, hvordan Kommissionen skal arbejde fremover. Derfor har jeg være heroppe et par gange og spørge, og jeg har stadig ikke fået noget fornuftigt svar.

Jeg mangler også helt at høre kritik af Rådet, for i modsætning til Kommissionen og kommissærerne har hr. Jacob Buksti jo som medlem af et regeringsparti direkte indflydelse på, hvad vore ministre gør i Rådet. Rådet har ikke påtaget sig sin del af ansvaret, hvilket jo er fremgået meget klart.

(Kort bemærkning).

Susanne Clemensen (CD):

Jeg vil gerne sige til hr. Jacob Buksti, at det ansvar, jeg talte om, netop var et retligt og et administrativt ansvar, ikke et politisk ansvar.

Jeg kunne forstå, at hr. Jacob Buksti i sit svar til fru Charlotte Antonsen netop fremhævede et politisk ansvar, og det er rigtigt, at så er det jo en føderation, og det er er et mere vidtgående skridt og ikke noget, vi kan forestille os på nuværende tidspunkt, sådan som EU-institutionerne fungerer indbyrdes. Men efter den bestemmelse, man har i den nuværende traktat, og som bevares, når Amsterdamtraktaten træder i kraft, er det Rådet eller Kommissionen, der kan indbringe en enkelt kommissær for Domstolen, hvis vedkommende har begået en alvorlig forseelse. Det er da ligesom at sige til kommissærerne, at de skal kontrollere sig selv, og det er derfor, CD mener, at Europa-Parlamentet skal kunne afsætte kommissærer enkeltvis. Men det er et retligt ansvar, og det vil jeg gerne præcisere.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, hr. Buksti sneg sig flot rundt om det: Ministerrådet har også noget ansvar selv, men Ministerrådet er noget fjernt i forhold til Folketinget og Europaudvalget.

Min pointe var lige præcis, at hr. Buksti selv er medansvarlig. Hr. Buksti og det øvrige Europaudvalg, som har stemt ja til, at regeringen via Parlamentet kunne meddele decharge til Kommissionen for nogle ting, der nu viser sig slet ikke at have været i orden, har jo et medansvar for denne situation. Når man f.eks. 3 dage før, man ved rapporten skal udkomme, kan give meddelelse om, at man er med på decharge for 1997-regnskabet – som bestemt ikke er mere flatterende for Kommissionens vedkommende end 1996-regnskabet, som der nu er så megen blæst om – er der jo noget galt, og det er det medansvar, jeg forsøger at få hr. Buksti til at indse og vedkende sig.

Så vil jeg sige, at forskellen på, om ansvaret ligger placeret i Kommissionen selv eller i Ministerrådet, er, at vi har mulighed for i Folketingets Europaudvalg og i Folketinget i øvrigt at tage sådanne ting op og give vores klare mening til kende og sige, vi ikke vil give eksempelvis decharge.

Så bare lige en enkelt anden ting. Hr. Buksti siger, at hvis man flytter kompetencen fra

Kommissionen til Ministerrådet, kan vi jo blive stemt ned. Jamen det er da endnu værre i Kommissionen, som ifølge Traktaten skal fungere fuldstændig uafhængig af de enkelte lande. De enkelte kommissærer, som kommer fra et eller andet givet land, må jo netop ikke fungere som det pågældende lands kommissær, men skal pr. definition fungere uafhængigt. I Ministerrådet har vi da trods alt muligheden for at sende nogle folk af sted, som skal have et mandat med hjemmefra.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Jacob Buksti, og så tror jeg, vi nærmer os tidspunktet til at gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Til fru Pernille Frahm: Som jeg også sagde første gang, har vi fremlagt en lang række forestillinger om, hvad vi mener, Kommissionen skal gøre. Vi har fremhævet, at man skal holde fast i, at der skal indføres en sund finansforvaltning i alle Kommissionens tjenestegrene; der skal indføres procedurer, som sikrer en konsekvent, løbende og uafhængig kontrol; alle kommissærer skal fremover styrke indsatsen for at bekæmpe svig og forsømmelighed; der skal udnævnes en særlig kommissær med ansvar for at kontrollere, at der ikke forekommer uregelmæssigheder og svig i Kommissionen; der skal være langt mere åbenhed i Kommissionen; alle steder, hvor Kommissionen er involveret i udbetaling af penge, skal der være ekstern revision; det skal være et princip, at revisionserklæringen skal være offentlig; Kommissionens personalevedtægt skal ændres, så det bliver lettere at gennemføre afskedigelser, når det bevises, at der er sket svig og grov forsømmelighed; der skal være politisk vilje til også at gøre op med tjenestemandssystemet, og der skal være en adfærdskodeks i forbindelse med udnævnelse af højtstående embedsmænd osv.

Vi mener faktisk, at der er en række ting, der skal gennemføres i forbindelse med Kommissionen, og det er også derfor, diskussionen med den kommende kommissionspræsident er helt afgørende. Det er også derfor, at det møde, der skal holdes her i næste uge, er afgørende. Her skal den danske regering jo netop gøre sig gældende over for kommissionspræsidenten med hensyn til, hvordan og hvorledes Kommissionen skal arbejde, hvordan og hvorledes an-

svarsfordelingen skal være, og hvad konsekvenserne i øvrigt skal være.

Til fru Susanne Clemensen: Det er sådan, at jeg klart mener, man skal kunne gøre et retligt, juridisk ansvar gældende. Hvis folk laver svindele og humbug, skal det dels efter Traktatens regler kunne indklages for Domstolen; men det er også kommissionspræsidentens ansvar at sørge for, at det i givet fald sker, eller at vedkommende fjernes, og hvis det ikke sker, er det jo ikke anderledes end med hensyn til en dansk regering, hvor statsministeren har det kollektive ansvar. Så må regeringen gå af, og så må Parlamentet i givet fald fyre hele Kommissionen, hvis det er det, man vil.

Og endelig til hr. Thulesen Dahl: Jamen jeg vedkender mig gerne mit ansvar som både formand for og medlem af Europaudvalget og det ansvar, man har i forbindelse med de mandater, der gives her, herunder også mandatet om decharge. Men det er sådan, at det ikke bare er et spørgsmål om, hvorvidt tingene er bedre forvaltet, når de ligger i Ministerrådet end i Kommissionen. For Kommissionen drejer det sig jo om, hvad det er for et traktatmæssigt grundlag, der eksisterer, men for Ministerrådet eksisterer der jo ikke noget grundlag, og det er det, det handler om.

Jeg ved godt, at hr. Thulesen Dahl måske ikke er enig i det nuværende traktatmæssige grundlag. Men det er jo sådan, situationen er, og derfor er det heller ikke sådan, at Kommissionen kan gøre alt. Den skal holde sig inden for det traktatmæssige grundlag, og det er derfor, vi holder folkeafstemning en gang imellem.

Charlotte Antonsen (V):

Kommissionen fremstår måske ikke særlig troværdig lige i øjeblikket, efter at vismandsrapporten har omtalt påstande om svig, fejl, forsvømmelser og nepotisme; men det skal dog ikke få Venstre til at ændre synspunkt om Kommissionen. Vi mener fortsat, der er behov for en stærk Kommission. En svag Kommission bliver let de store landes paradis, men en stærk Kommission sikrer derimod en ensartet behandling af alle lande, store som små, og det vil vi altså fastholde. Hvis Kommissionen derimod svækkes, renationaliseres EU, og dermed forsvinder muligheden for at varetage helhedens interesser.

Vi ønsker en ny Kommission nu. Vi ønsker altså ikke den forretningskommission, der er blevet lagt op til fra Ministerrådets side, og som

vi senest har kunnet se, at i hvert fald de to store grupper i Parlamentet har accepteret. Derfor vil jeg anmode regeringen om at gøre alt, hvad der står i regeringens magt for at sikre, at der på topmødet den 14. april træffes beslutning om, at EU får en ny Kommission.

Den nuværende situation, hvor det ser ud til, at vi ikke får en Kommission før engang langt hen i efteråret, er horribel. Det er ufatteligt, at regeringen tager situationen så let, og det er især ufatteligt, fordi regeringen og også den socialdemokratiske ordfører gang på gang understreger, at det især er i et lille lands interesse, at vi har en stærk og velfungerende Kommission. Tidligere i debatten her i dag har man drøftet Ritt Bjerregaard, og jeg håber da ikke, at regeringens egne problemer med at finde en egnet dansk kommissær har haft indvirkning på, at man ikke er så optaget af at få en Kommission i en fart.

Vi har en forretningskommission nu, og det er jo ikke lige det, der er brug for i en periode i Europas historie, hvor der ud over det sædvanlige er behov for handlekraftige politikere, der kan træffe de nødvendige beslutninger. Må jeg minde om aktuelle problemer som krigen i Kosovo og deraf følgende flygtningeproblemer; eller hvad med EU's udvidelse og den nødvendige implementering af Agenda 2000? Hvad med Amsterdamtraktaten, der træder i kraft den 1. maj? En række nye initiativer afventer Kommissionens medvirken.

Vi har behov for en ny Kommission, og man har altså muligheden for på rådsmødet at omgøre sin forrige beslutning og sige til hr. Prodi, at hvis han ønsker jobbet, er det nu, det gælder, og så må han tiltræde og gerne slippe af med de kommissærer, der er udpeget som særlige svigagtige.

Om svigkommissærerne vil jeg sige, at det er for os at se meget ejendommeligt, at først tvivner et stort flertal i Parlamentet Kommissionen til at gå på grund af svigagtighed blandt nogle af kommissærerne, men det selv samme Parlament meddeler pludselig mindre end en måned efter, at det alligevel vil acceptere alle kommissærerne. Hvad er den reelle baggrund for socialisternes ændrede holdning? Er det eneste, der tæller, at man holder hånden over sine egne? Og hvad er baggrunden for, at regeringen tilsyneladende stiltiende bakker den holdning op, uanset at man oprindeligt fra dansk side faktisk ønskede, at der skulle vælges en Kommission i to omgange – altså en rigtig Kommission, ikke

en forretningskommission, frem til efter parlamentsvalget, hvor der så skulle vælges en ny? Det var jo den oprindelige danske holdning, som man desværre har opgivet, og vi mener, det er et dårligt signal at lade alle kommissærer blive siddende til engang langt hen på efteråret – ja, måske endda helt frem til nytår, hvem ved?

Som det er blevet nævnt fra regeringens side, er Venstre med på en hovedrengøring af EU's forvaltning. Vi mener, at der er behov for en øget demokratisk kontrol i forbindelse med be drageribekæmpelsen – som jo bl.a. sker i UC-LAF, men den kan gøres endnu bedre – og at der er behov for en personareform, som sikrer en mere smidig personalepolitik og større åbenhed og gennemsigtighed.

Og der er behov for at undgå manglende konsekvens og uforvarselig økonomisk forvaltning, og det kunne f.eks., som jeg har været inde på tidligere, ske ved, at den enkelte kommissær var ansvarlig og kunne drages til ansvar af Parlamentet, hvis den pågældende begik svig. Vi tror faktisk på, at man ved at drage enkelte kommissærer til ansvar kan styrke Kommissionen på den måde, at man som kommissær får større autoritet i forhold til sit administrative apparat og dermed får lettere ved at trænge igennem over for administrationen med krav om effektivitet, ærlighed og omhu.

Til sidst en gentagelse: Det, der ubetinget er det største problem i EU i dag og i morgen og i lang tid fremover, er, at vi mangler en handle dygtig Kommission. Vi har kun en forretningskommission. Venstre skal endnu en gang appellere til regeringen om ikke stiltiende at acceptere den situation. Sagen må op igen på det førstkommande topmøde den 14. april.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Charlotte Antonsen har jo uægtelig ret på ét punkt, nemlig at det er en bedrøvelighed at se på, at man nu accepterer, at den faldne Kommission bare fortsætter. Det er en berettiget kritik af regeringen, fru Charlotte Antonsen fremfører.

Men så vil jeg godt spørge – og det er for så vidt også et spørgsmål til ministeren – om det i virkeligheden er rigtigt, når fru Charlotte Antonsen siger, at det bare er en forretningskommission. Jeg oplever det i hvert fald sådan, at Kommissionen kører videre, som om den var en rigtig Kommission, og i alle henseender optræder, som om den havde mandat til at være

en rigtig Kommission. Sådan ser det uægtelig ud. Der er ikke gået ret mange uger, siden den påstod, at den gik af, og nu er det hele, som det plejer at være, og den fortsætter sikkert næsten hele sin embedsperiode ud.

Og så vil jeg godt spørge fru Charlotte Antonsen, som jo har valgt at stikke hovedet i busken og støtte det afværgesforslag, som formentlig hr. Jacob Buksti har siddet og brygget sammen, og det forstår jeg ikke hvorfor man gør, når man kritiserer regeringen for de fejltagelser, regeringen vitterlig har begået i forbindelse med forberedelsen af topmødet: Hvis man nu ikke af taktiske grunde havde støttet hr. Jacob Bukstis afværgesforslag, ville man så have støttet Enhedslistens forslag til vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu har Venstre jo brugt meget krudt på at få den situation, der er opstået, sat i forbindelse med parlamentsvalget den 10. juni og har gjort meget ud af at forklare, at der er forskel på, hvordan socialisterne og den liberale gruppe osv. har stemt i Parlamentet, og det synes jeg også det er fair at fru Charlotte Antonsen gør, men det er selvfølgelig derfor, jeg gerne vil spørge fru Charlotte Antonsen, hvordan Venstre så har forvaltet den samme grad af nidkærhed og kontrol i forhold til den svindel, der er foregået her i Folketinget og selvfølgelig specielt i forhold til det, jeg nævnte for hr. Jacob Buksti, nemlig at det store flertal i Folketingets Europaudvalg har givet regeringen mulighed for via Parlamentet at give Kommissionen decharge, altså ansvarsfritagelse, for 1997.

Hvor er det henne i det her spil, hvor er anerkendelsen af, at man tog gruelig fejl, da man gjorde dét, 3 dage før vismandsrapporten kom? Hvor er den anerkendelse, og hvor ligger den selvkritik, som egentlig burde være til stede hos de folk, der år efter år har givet Kommissionen den ansvarsfritagelse, og som nu har så travlt med via Europa-Parlamentet at sige, at det lige præcis er dem, der nu skal have hæder og glørværdighed i forhold til parlamentsvalget? Det savner jeg at få at vide.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Der er åbenbart noget, der er forbigået min opmærksomhed, men nu er jeg selvfølgelig også kun formand for Europaudvalget og politisk ordfører for Socialdemokratiet. Men jeg vil da

gerne spørge Venstres ordfører, hvor Venstres ordfører har den betragtning fra, at regeringen ikke er optaget af at få en ny Kommission i en fart, og at der ligesom ligger det i det, at det skyldes en særlig slendrian i den danske regering, at man ikke gør noget ved det.

Og hvordan kan det være, at det er meget afgørende for fru Charlotte Antonsen at gøre opmærksom på, at det skal op på det førstkomende topmøde den 14. april, når det faktisk er et af hovedemnerne på netop det møde?

Det kan godt være, der er noget, jeg har misforstået, men jeg har faktisk ikke oplevet, at der er nogen ændring i den danske regerings holdning. Tværtimod har man uopholdeligt presset på hele vejen. Og jeg er sikker på, at der også kommer en kammeratlig reaktion over for Romano Prodi med hensyn til, hvad Prodis rolle overhovedet er, for det er netop et spørgsmål om at sørge for, at den her proces skal i gang så hurtigt, at vi har en ny og rigtig og funktionsdygtig Kommission så hurtigt som muligt.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til hr. Keld Albrechtsen: Nej, jeg kan ikke støtte Enhedslistens forslag. Jeg synes ikke, Folketinget skal blande sig – og det kan Folketinget heller ikke – i, hvem man udpeger som kommissær. Det er alene regeringens opgave. Men jeg er da enig i, at det er en underlig sag, for med hensyn til Kommissionen er det jo nærmest sådan, at man kan sige: Lad stå, hvad der ikke kan falde.

Det er også lidt bagvendt, at jeg kan være enig med hr. Keld Albrechtsen i noget af den kritik, der er, men det er en ejendommelig situation, og jeg må sige, at jeg er enig i noget af den kritik, der er kommet. At jeg så er helt uenig i Enhedslistens konklusion, er en anden historie.

Til hr. Thulesen Dahl: Det er egentlig mærkeligt, at hr. Thulesen Dahl retter det angreb vedrørende regnskabet for 1997 mod mig, for på Europaudvalgets møde spurgte jeg faktisk adskillige gange – jeg må jo gerne citere, hvad jeg selv sagde på mødet – og anmodede flere gange ministrene og regeringen om at udskyde det punkt, der hed regnskabet for 1997, fordi jeg netop syntes, det var upassende, at man gav Kommissionen decharge på et tidspunkt, hvor den anden sag var uafklaret. Så det er lidt un-

derligt, og det er et forkert angreb, synes jeg nok.

Til sidst til hr. Jacob Buksti: Det er jo ikke noget, jeg finder på. Jeg har ikke hørt regeringen råbe og skribe om, at man ønsker en ny Kommission. Det, jeg derimod har set, er, at statsministeren på det forrige topmøde accepterede tingenes tilstand – det står jo i konklusionerne fra topmødet – altså at man har udpeget en ny kommissionsformand, og at den øvrige Kommission først træder til efter nyvalg til Parlamentet.

Jeg har også en tale, som udenrigsministeren lige har oplæst, og hvori der står, at det, man ønsker fra dansk side på stats- og regeringschefernes uformelle møde i Bruxelles den 14. april, er at forbedre kommissionsformandens muligheder for at reformere Kommissionen.

Man taler altså slet ikke om muligheden for at presse på for at få en helt ny Kommission, men jeg vil da være meget glad og tilfreds, hvis debatten i dag sender det budskab ud, at der er et bredt flertal i Danmark, som ønsker en ny og funktionsduelig Kommission.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg unægtelig, det ligesom begynder at se ud, som om Venstre gerne vil give en gratis omgang: Man vil gerne have lov til at kritisere regeringen og være enig med Enhedslisten i noget af kritikken, men når det kommer til stykket, vil man altså ikke være med til at gøre noget. Man vil ikke være med til inden topmødet at forpligte regeringen på f.eks. at kræve en ny Kommission her og nu. Og man vil ikke være med til at sige til regeringen: Når der nu skal udnævnes en ny Kommission, vil det være et forkert signal at genudnævne de kommissærer, der sad i den Kommission, der faldt. Det vil man heller ikke være med til.

Jeg synes i øvrigt, det vil klæde Venstre at undlade at kritisere regeringen efterfølgende, når regeringen så har udpeget en kommissær, og det håber jeg da. Men det skulle såmænd ikke undre mig, om man alligevel kunne finde på det.

Jeg synes, Venstre skylder os en forklaring. Jeg synes ikke, man bare hen i vejret kan stå her og sige »ny Kommission« og »der skal gøres noget« og »regeringen gør det forkerte« osv. og så nægte at være med, når vi andre peger på nogle fremgangsmåder og kommer med nogle forslag, som vi opfordrer Venstre til at være

med til. Men det kan jo være, at Venstre har tænkt sig at gøre sin indsats, når vi skal diskutere regeringens mandat forud for topmødet. Og jeg vil egentlig godt høre, hvad Venstres konklusion på kritikken af regeringen helt konkret er, eller om det bare er tom snak.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal være den første til at anerkende, at fru Charlotte Antonsen, nu hun selv citerer fra det pågældende Europaudvalgs møde, havde bemærkninger til regeringen om, hvorvidt ikke det var en god idé, at man ventede lidt med at give Kommissionen den decharge. Men så vil jeg spørge Venstre på en anden måde: Er Venstre af den mening, at Venstre ikke er en del af det flertal på mødet, der var for, at regeringen kunne meddele den decharge? Føler Venstre, at man ikke er en del af det flertal, og at flertallet bag regeringens mulighed for at gøre det skal findes et andet sted? Og hvordan med hensyn til tidligere år, har Venstre da heller ikke følt, at man har været en del af regeringens baggrund for at kunne meddele den decharge?

Det synes jeg er ret afgørende. For jeg anerkender, at der er kommet bemærkninger, men man siger jo så meget, og på nogle Europaudvalgs møder, der tager mange timer, bliver der selvfølgelig også nævnt mange betænkeligheder og gode ideer osv., men det afgørende, når vi kommer til enden på debatten, er selvfølgelig, hvor regeringen kan finde sit flertal for det, som den i givet fald vil gøre. Og dér vil jeg så spørge Venstre, om Venstre føler sig som en del af det flertal, som har givet regeringen muligheden for at give Kommissionen decharge for 1997.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg skal bare konstatere, at fru Charlotte Antonsen altså bygger sin opfattelse af, at der nærmest er sendrægtighed i den danske regering, på, at den danske regering har tilsluttet sig topmødeerklæringen, hvori man siger, at man ikke kan få en ny Kommission før efter europaparlamentsvalget.

Det synes jeg må være en kraftig overfortolkning. I hvert fald mangler fru Charlotte Antonsen at forsøge at godtgøre, hvordan og hvorledes man rent praktisk skulle kunne nå at få en ny Kommission inden valget, altså forstået på den måde, at det kan godt være, at Romano

Prodi er valgt af Ministerrådet, men han skal jo godkendes af Europa-Parlamentet, og så vidt jeg har forstået, kommer det først til at ske i maj, og det vil sige på den sidste mødesession, som Europa-Parlamentet har, inden det går på valg.

Derefter vil Europa-Parlamentet så, hvis det går hurtigt, kunne tage stilling til Kommissionen i juli, hvorefter den kan tiltræde hurtigt derefter. Ellers bliver det med tiltrædelse pr. 1. september.

På topmødet i Berlin den 24.-25. marts aftalte man, bl.a. i det lys, et ekstraordinært topmøde den 14. april, hvor man skal have en samtale med Prodi om, hvordan og hvorledes han skal agere. Derefter skal der være en konsultationsprocedure mellem Prodi og de forskellige statsledere rundt omkring om, hvilke kommissærer der skal være.

Så jeg må tilstå, at jeg har svært ved at se, at man rent faktisk skulle kunne nå at få en ny Kommission på plads inden den 10. juni, hvis man også skal sørge for, at det bliver en ordentlig og gennemtænkt konstruktion.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til både hr. Keld Albrechtsen og hr. Jacob Buksti:

Jeg har på intet tidspunkt sagt, at vi ønsker en total udskiftning af alle kommissærer. Vi har peget på, at de kommissærer, som har medvirket til svig i særlig alvorlig grad, synes vi ikke bør genudnævnes, og det drejer sig om et par stykker, måske tre. Og det mener jeg faktisk man godt kunne have nået, og det var altså også regeringens oprindelig intention forud for topmødet.

Det, der så sker, er, at man på topmødet accepterer den konklusion, at man alene udskifter formanden og afventer en udskiftning af de andre kommissærer, og det synes jeg er uheldigt, og derfor er jeg da glad, hvis man vil gøre en ekstra indsats for faktisk at få en ny Kommission.

Og hvis jeg nu ser bort fra de menige kommissærer, synes jeg, det er en helt ejendommelig situation, at man har en mand, Romano Prodi, som accepterer at blive formand for Kommissionen, men som i øvrigt meddeler, at han først har tænkt sig at lade sig ansætte om et halvt år. Det synes jeg er langmodighed ud over alle grænser, og jeg synes, man skulle sige til Prodi, at han skulle se at komme i arbejdstøjet.

Det er da det mindste, man kan forlange, hvis han vil have et så betydningsfuldt job, og det glæder mig da, hvis regeringen er enig med Venstre i dét.

Til hr. Thulesen Dahl: Ja, Venstre er normalt med i det flertal, der bakker EU op, og vi går ikke imod alle mulige ting, sådan som hr. Thulesen Dahl har for vane i Europaudvalget, men derfor kan man jo alligevel godt kritisere nogle beslutninger og anbefale noget andet. Men det er rigtigt, at vi normalt bakker den positive EU-linje op.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Så bliver jeg nødt til at spørge fru Charlotte Antonsen, om det, som Venstres repræsentanter så har gjort i Europa-Parlamentet, i virkeligheden ikke er at bakke den gode EU-linje og den gode EU-sag op, men i virkeligheden at modarbejde EU. For det vil jo være konsekvensen, altså logikken i det, fru Charlotte Antonsen siger: I Parlamentet er det o.k. at sige nej til regnskabet, fordi det er noget skidt. Der er foregået nogle ting, som man ikke kan stå inde for, og så går man imod regnskabet, for det er i EU's interesse, hvad jeg mener det er. Men i Folketingets Europaudvalg skal man ikke gøre det, hvis man tjener EU's interesser. Det synes jeg er meget svært at forstå.

Og jeg har fuld respekt for fru Charlotte Antonsen, hvis hun siger, at det nok er en fejl, at det er sket igennem årene – med forskellige argumenter selvfølgelig og med nogle henstillinger om, at så skal der ske dette og hint osv., men jo uden den voldsomme konsekvens, at Kommissionen skal gå af, fordi man ikke vil give Kommissionen ansvarsfritagelse for et år – og hvis hun siger, at på et eller andet tidspunkt burde man nok have taget konsekvensen, ligesom Parlamentet nu har gjort, og meddelt, at man ikke kunne give decharge, og at man nok heller ikke burde gøre det for 1997, men det er jo ikke det, vi hører.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg blander mig lidt i denne diskussion, selv med risiko for, at diskussionen måske kommer til at foregå på et lidt mere klart grundlag, for det er ikke sikkert, at det fremmer diskussionen.

Det forholder sig sådan, at når Rådet behandler regnskabet og det er Økofinrådet, det

drejer sig om, så er det ikke bare sådan, at Rådet stempler o.k. på regnskabet; Økofin foretager en omfattende gennemgang af regnskabsmaterialet. Økofins indstilling er en stor moppedreng med masser af kritik, hvor man nøje gennemgår Revisionsrettens bemærkninger til regnskabet, og hvor Økofin i en række tilfælde tilslutter sig Revisionsrettens bemærkninger og kritik.

Denne indstilling går så videre til Europa-Parlamentet, og det er alene Europa-Parlamentet, der giver decharge. Rådet gennemgår og kritiserer, og der er sådan set tale om et omhyggeligt arbejde, som starter i Coreper og så slutter i Økofin.

Foranlediget af det, der er sket, er det da klart – og det vil også være den danske regerings opfattelse og indstilling – at der skal være endnu større omhu i fremtiden, og Rådet har også en opgave her, men den egentlige decharge gives i Parlamentet efter en indstilling, som også er kritisk, fra Økofin.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det var jo en fin gennemgang fra ministeren, som jeg kun kan tilslutte mig. Men jeg vil også sige til hr. Thulesen Dahl, at diskussionen om regnskabet var jo også en procedurediskussion, for det var jo noget med, at man fra Ministerrådets side skulle ekspedere sagen sådan, at Parlamentet fik regnskabet, så det passede ind i dets planlægning.

Derfor er det jo lidt tarveligt delvis at referere fra et europaudvalgsmøde, som vi andre ikke kan referere fra, fordi vi overholder fortrolighedsforpligtelserne. Det er en ejendommelig facon at benytte. Det var jo nogle helt andre ting, der var baggrund for, at man så tilsluttede sig, og det var såmænd også det, regeringen argumenterede med, hvis hr. Thulesen Dahl kan huske, hvad der skete.

Men det behøver han jo ikke huske så meget af, for det, der er hr. Thulesen Dahls reelle grund, er jo, at hr. Thulesen Dahl er flintrende ligeglad med Parlamentet og kun optaget af det danske parlament. Men jeg finder faktisk, at man skal have respekt for Parlamentet, og at det er vigtigt, at Parlamentet kan gå ind og undersøge budgettet, og at det også er vigtigt at respektere Parlamentets arbejdsplan.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg sad og lyttede meget nøje til udenrigsministeren, fordi han startede med at sige, at nu ville han bringe klarhed over debatten, og at det var en farlig ting, osv.

Nej, tværtimod. Det vil jeg meget gerne have at udenrigsministeren medvirker til omkring det her spørgsmål. Men desværre kom der ikke noget som helst nyt for dagen, for det, udenrigsministeren sagde, er jo velkendt af alle os, der arbejder med de her ting og deltager i Europaudvalgets møder.

Det, der er helt afgørende, er, at Ministerrådet skal meddele til Parlamentet, om man finder, at det er rigtigt eller forkert, at Parlamentet giver Kommissionen decharge. Og forud for det ministerrådsmøde, hvor det skal finde sted, behandler vi det selvfølgelig i Folketingets Europaudvalg.

Så er det da ret afgørende, hvad man gør med det spørgsmål på Europaudvalgets møde, og det ansvar kan man da ikke kaste fra sig, sådan som jeg desværre synes der er nogle her i dag der forsøger, og det synes jeg er trist.

Og jeg vil gerne sige til fru Charlotte Antonsen: Forklar mig endelig, hvor jeg har brudt fortrolighedsklausulen i forhold til Europaudvalgets møder? Jeg tror, jeg meget nøje har formået at holde mig inden for de rammer, som jeg skal holde mig inden for.

Men at det overhovedet kan blive bragt frem som et spørgsmål, synes jeg i sig selv er meget forunderligt. Har Venstre i denne sag gjort noget bag Europaudvalgets lukkede døre, som ikke må komme for dagens lys? Jeg synes, det er mærkeligt at drage det spørgsmål ind i en diskussion om en sag, der for længst er løbet af stablen i Ministerrådet, og som nu diskuteres i parlamentsregi for 1997-regnskabets vedkommende.

Første næstformand (Birte Weiss):

Fru Lene Espersen som ordfører.

Lene Espersen (KF):

Jeg tror også, det er på tide, at debatten kommer til at dreje sig om det, som forespørgslen egentlig handler om, nemlig Europa-Kommissionen og EU's institutioner, og ikke hvad der foregår i Folketingets Europaudvalg som den væsentligste brik i det, der er foregået det sidste par måneder.

Vismandsrapporten den 15. marts gav et endeligt skub til Kommissionens afgang, og der er ingen tvivl om, at hele forløbet og det konkrete indhold i kritikken af Kommissionens håndtering gav anledning til mange overvejelser vedrørende den fremtidige Kommission og de fremtidige samarbejdsmetoder i EU.

Hele forløbet har efter Det Konservative Folkepartis opfattelse skadet EU's anseelse udadtil, skadet anseelsen i forhold til befolkningen, og det skyldes jo, at Kommissionen har et monopol på initiativretten i dag og derfor er EU's ansigt udadtil. På mange måder er respekten for EU jo totalt afspejlet i den måde, Kommissionen agerer på, og den måde, hvorpå man opfatter Kommissionens troværdighed.

Derfor mener vi også, at hele forløbet forud for Kommissionens afgang har været både beklageligt og bedrøveligt, fordi man i alt for høj grad har medvirket til at skabe et billede af et uoverskueligt, bureaukratisk Bruxelles, hvor svig, nepotisme og vernetjenester går hånd i hånd frem for det, man egentlig skulle, nemlig sørge for et velfungerende samarbejde om europæiske anliggender.

Samtidig er det passende såvel at klandre som at rose de folkevalgte i Europa-Parlamentet for deres håndtering af sagen. Der er al mulig årsag til at kritisere og så stor mistillid til hele socialistgruppen, herunder ikke mindst de danske socialdemokrater, for deres vattede, inkonsekvente holdning til den første krise i januar, hvor socialdemokraterne, inklusive det socialdemokratiske medlem af Budgetkontroludvalget, Freddy Blak, valgte at holde hånden over partikammeraterne frem for at gøre det eneste fornuftige, det, som de konservative i Europa-Parlamentet foreslog, nemlig at sætte Kommissionen under så meget pres, at den måtte gå af.

Men måneder senere kom så det endelige nådestød, der ud over at rette en meget direkte og klar kritik mod navngivne kommissærers ansvarsløshed i forhold til deres ressortområder også satte så alvorlige spørgsmålstejn ved den samlede Kommissions indsats, at den måtte gå af.

For Det Konservative Folkeparti er der ikke tvivl om, at hele forløbet og de erfaringer, som man har gjort i den anledning, vil give grundlag for følgende fem initiativer:

For det første skal det fremover være muligt at stille den enkelte kommissær til ansvar for dennes forvaltning. Man skal ikke under dække

af et kollegium kunne fedte sig ud af uansvarlig forvaltning og deciderede svigsager.

For det andet mener Det Konservative Folkeparti, at Europa-Kommissionens arbejdsmetode og forvaltning bør blive mere åben.

For det tredje skal den administrative praksis effektiviseres væsentligt.

For det fjerde skal der ske en klar styrkelse af bekæmpelsen af svig.

Og for det femte – og det har sådan set meget relation til de punkter, jeg allerede har nævnt – skal vi altså have introduceret andre, mere nordisk rettede forvaltningsretlige metoder, så man sikrer sig, at man får bedre fat om sagerne.

Vi har i dag UCLAF, som bliver lavet om til OLAF, og som skulle virke mere uafhængigt og blive mere effektivt. Vi har Revisionsretten. Og vi har Budgetkontroludvalget. Vi har sådan set alle de instanser, der er nødvendige, men desværre er det, som om man ikke får godt nok fat om sagerne.

Og en af de ting, jeg tror, vi skal tage fat på for at forbedre samarbejdet, er at sørge for, at man arbejder hurtigere. Det er jo lidt grotesk, at vi stadig væk diskuterer regnskaber tilbage fra 1996, og at vi så først tager fat på 1997, hvor vi egentlig, så hurtigt som regnskabet overhovedet er færdigt, burde gå i gang med den debat.

Så der skal et hurtigt arbejde i gang, også for at få rettet op på eventuelle fejltagelser eller andre ting, som der er grund til at nære mistillid til. Det er jo meget tankevækkende, at der skal så meget debat og pres til fra Europa-Parlamentets side, og at man ligefrem skal nedsætte et udvalg for bare at komme nogenlunde til bunds i disse sager.

Vi er derfor også enige med regeringen i, at det nu er afgørende, at den nye kommissionsformand, Romano Prodi, får opbakning til at sammensætte et stærkt hold, der kan løse disse opgaver.

Jeg synes, debatten i dag desværre har vist sig at være lidt forfejlet, for det er, som man går mere op i at få en ny Kommission så hurtigt som muligt end i at få en Kommission, der kan løfte opgaverne. Og jeg synes, det er helt rigtigt – og det ligger jo også i det forslag til vedtagelse, som De Konservative er med til at fremsætte sammen med Venstre, CD og regeringspartierne – at man bliver nødt til at tage den fornødne tid til at sammensætte et hold, som der er troværdighed omkring, et hold, der kan løse de opgaver, og vel at mærke et hold, der har gjort sig nogle klare tanker. Og dér ligger der jo et

stort ansvar på Prodis skuldre for at sikre sig, at troværdigheden omkring Kommissionens arbejdsmetoder bliver genskabt.

Derfor skal det naturligvis tage den tid, som det skal tage, men jeg er selvfølgelig enig i, at en situation, hvor den gamle Kommission kan blive siddende indtil nytår, vil være helt uacceptabel. Naturligvis skal vi have det her på plads, men hastværk er lastværk, og derfor mener vi ikke, at det, der skal være, om man så må sige, det bærende element i en ny Kommission, er, at den bliver sammensat hurtigt; det bærende element må være, at der bliver sammensat en troværdig Kommission.

Vi kan derfor støtte det fremsatte forslag til vedtagelse, og jeg må så sige til de øvrige partier, der har fremsat forslag til vedtagelse, at vi ikke kan støtte dem. Og vi mener faktisk, at det er totalt upassende, at Enhedslisten fremsætter den slags synspunkter, at Folketinget nu skal til at blande sig i, hvem der skal være kommissær. Vi synes, det alene må være regeringens problem og ansvar at finde ud af, hvordan den vil håndtere spørgsmålet om miljøkommissæren.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Lene Espersen startede sit ordførerindlæg med at konstatere, hvad der ligger inden for forespørgslens rammer og udenfor, og nu skulle hun nok bringe emnet tilbage på ret kurs, selvfølgelig for at undgå diskussionen om decharge og ansvarsfritagelse og danske politiske partiers ansvar her i Folketinget i den forbindelse.

Til dem, der måtte være i tvivl og ikke nødvendigvis kan huske det – det ligger selvfølgelig også nogle uger tilbage – kan jeg oplyse, at Europaudvalget jo ikke har givet regeringen forhandlingsmandat på spørgsmålet om decharge. Derfor var mit spørgsmål også formuleret, som det var til fru Charlotte Antonsen: om hun følte, at Venstre var bag regeringen i det spørgsmål eller ej. For på europaudvalgs-mødet havde vi netop – bl.a. på min foranledning, og nu skal jeg jo citere mig selv – en diskussion om, hvorvidt man ikke burde give regeringen forhandlingsmandat i en sådan situation.

Men det, jeg vil spørge fru Lene Espersen om – selv om hun mener, det er på kanten af forespørgslen, hvad jeg bestemt ikke mener det er – for det første, om fru Lene Espersen ligesom Venstres ordfører mener, at man er en del af

den opbakning til regeringen med hensyn til, at det er i orden at give Kommissionen den ansvarsfritagelse for 1997, som er givet den, og for det andet, om fru Lene Espersen i givet fald, hvis hun er enig med fru Charlotte Antonsen i det spørgsmål, nu kan se, at det nok var en dårlig idé at anmode Parlamentet om at give Kommissionen ansvarsfritagelse for 1997.

For vi kommer jo ikke uden om det spørgsmål. Nu diskuterer vi 1996-regnskabet og siger, at man skal rydde op på baggrund af dét, men det næste er da, at der er en lige så tilbundsående diskussion om 1997-regnskabet, som efter min opfattelse er mindst lige så skæbnsvangert for Kommissionen som det 1996-regnskab, som man altså nu har undersøgt nogle ekstra ting til bunds i.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Lene Espersen mener, at det er utidigt af Enhedslisten at rejse spørgsmålet om en genudnævnelse af Ritt Bjerregaard i en forespørgselsdebat, da det efter Det Konservative Folkepartis opfattelse er noget, som alene henhører under regeringsmagten.

Det synes jeg er et noget gammelkonservativt synspunkt, som næsten fører os tilbage til den tankegang, der herskede i enevældens tid, hvor det var kongen, der traf sådan nogle beslutninger, og nu er det altså regeringen, men det er i hvert fald ikke noget, man skal inddrage Folketinget i og formentlig slet ikke offentligheden – efter Det Konservative Folkepartis opfattelse.

Jeg vil godt spørge fru Lene Espersen helt seriøst: Er det faktisk ikke mere demokratisk, at en sådan beslutning om, hvem der skal være Danmarks repræsentant i Europa-Kommissionen, træffes på så bredt et grundlag og efter så omfattende en demokratisk debat som muligt, dvs. bedre i Folketinget end i regeringen?

Og jeg vil godt spørge: Hvad er Det Konservative Folkepartis begrundelse for, at man ikke vil have med den beslutning at gøre? Er det ikke simpelt hen, at man måske i virkeligheden ønsker, at Ritt Bjerregaard bliver genudnævnt, men helst ikke selv vil have ansvaret for det? Er det ikke bare det, det handler om?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til hr. Kristian Thulesen Dahl:

Jeg synes da, det er dejligt, at vi nu er kommet så vidt som til at finde ud af, hvad den sag egentlig drejede sig om dengang: at der slet ikke var tale om mandatgivning, men om en henstilling.

Og jeg synes sådan set, at udenrigsministeren har givet os et fremragende svar på, hvad der kommer til at foregå, for vi har jo allerede hørt, at Økofinrådet altså også har tænkt sig at mande sig op i den sammenhæng og gøre endnu mere ved det, end det allerede har gjort.

Helt grundlæggende, og det er til hr. Kristian Thulesen Dahl, så tror jeg, der er en meget stor forskel på, hvordan Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti opfatter den parlamentariske rolle. Her vil jeg sige, at dér har Dansk Folkeparti altså en uheldig praksis med at se alting meget sort og hvidt, hvor man må sige, at vi nok ser tingene sådan lidt mere blandet.

Blot fordi man er uenig i nogle småting, eller blot fordi man har lyst til at kritisere enkelte punkter, er det jo ikke sådan, at man stemmer imod alting. Vi tror faktisk ikke rigtig på, at det nytter særlig meget at sætte sig over i en krog og surmule. Jeg synes sådan set, at der har været en meget fin gennemgang af, at man sagtens kan forholde sig kritisk og samtidig være med til at godkende nogle ting. Så der er en meget stor forskel.

Til hr. Keld Albrechtsen og Enhedslisten vil jeg sige, at jeg tror ikke, hr. Keld Albrechtsen lyttede helt efter, hvordan min argumentation var. Man kan have mange meninger om den netop afgåede miljøkommissær. Min pointe var: Hvorfor i alverden skulle jeg være med til at løse det problem for regeringen? Jeg synes da, det skal være regeringens problem, hvad man har tænkt sig at gøre med miljøkommissæren. Det synes jeg sådan set ikke at Folketinget skal gå ind og blande sig i på nuværende tidspunkt. Jeg synes sådan set, at vi skal lade det være fuldstændig op til regeringen; det kan der måske være en vis taktik i. Jeg er ked af, at Enhedslisten ikke kan se dét.

Vi synes, det er en meget dårlig idé at bringe en debat, som jeg egentlig synes er ganske interessant, når man taler om, at hvad vi kan gøre for at forbedre Kommissionens arbejde, ned på et lavt niveau og alene tale om, hvem Danmark skal indstille. Der er da andre ting, som jeg synes er langt, langt, langt mere interessante for det fremtidige europæiske samarbejde, end hvem der bliver den danske kommissær.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen der er jo travlt ved håndvasken: Det er bestemt ikke vores problem, det er ikke vores skyld, vi har ikke noget ansvar, og det er jo regeringen, der i givet fald har sagt noget i Ministerrådet om, hvad EU-Parlamentet kan gøre i forhold til 1997-regnskabet osv. osv. Nej for søren, når vi har punktet til debat, er det da afgørende at få konstateret, om der bag regeringens ønske om at meddele ansvarsfritagelse til Kommissionen for 1997 er et parlamentarisk flertal i det danske Folketing. Ja eller nej. Det er det, jeg har spurgt om.

Venstre har klart meldt ud, at man er blandt regeringens parlamentariske grundlag for at sige ja til ansvarsfritagelse til Kommissionen for 1997. Så spørger jeg Det Konservative Folkeparti: Er Det Konservative Folkeparti også blandt regeringens grundlag, altså blandt det flertal, der siger, at man skal give Kommissionen ansvarsfritagelse for 1997? Ja eller nej?

Det er ikke et spørgsmål om, om man ser tingene mere eller mindre nuanceret. Det er et holdningsspørgsmål. Mener man, at 1997-regnskabet er af en sådan karakter, at det er o.k. i forhold til de jubelscener, man er kommet med i forbindelse med, at Parlamentet sagde nej til at ville godkende 1996-regnskabet? Det er jo det, der slet ikke står i forhold til hinanden. Det er man så glad for, men i forhold 1997-regnskabet er det o.k., i orden at give ansvarsfritagelse.

Det, jeg spørger om, er: Er Det Konservative Folkeparti blandt de partier, der synes, det er i orden, at regeringen kommer videre med den holdning på Danmarks vegne? Ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Lene Espersen må jo så sandelig undskyldte. Jeg troede i første omgang, at det var dybtgående forfatningsmæssige overvejelser i og for sig af seriøs karakter, som havde ført Det Konservative Folkeparti frem til, at det lå hos regeringsmagten at udpege kommissærer og ikke i Folketinget.

Nu får vi så frem, hvad der faktisk skuffer mig en hel del, at det er platte, taktiske, partitaktiske overvejelser, som har styret den konservative politik på det her punkt. Man vil overlade pinen til regeringen, så vil man lade regeringen træffe den forkerte beslutning, og så vil man bagefter kaste sig over regeringen og kritisere den for den fejl, som den så selvfølgelig-

lig har begået. Det synes jeg godt nok er mageløst.

Jeg må indrømme, at jeg egentlig savner ord til at beskrive en sådan fremgangsmåde, men det er da åbenlyst fremlagt af fru Lene Espersen her, det må man sige. Det savner gnist af saglighed i enhver henseende, men det er da så frimodigt, så man kan jo ikke sige, at der bliver lagt noget ind under gulvtæppet.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til hr. Kristian Thulesen Dahl: Vi er en del af det parlamentariske flertal, som i langt de fleste tilfælde står bag regeringen i EU-sager, og det er vi naturligvis også i denne her sag.

Jeg synes sådan set, det er temmelig nytteløst at blive ved med at diskutere med hr. Kristian Thulesen Dahl, for det er så åbenlyst, at Dansk Folkeparti overhovedet ikke aner, hvad ansvar er. Man ønsker overhovedet ikke at medvirke i noget som helst ansvar for at sørge for, at det her bliver draget i den rigtige retning.

Det er nu en gang sådan, at hvis man sætter sig ned og siger nej, nej, nej, vi vil ikke være med, så er der ikke særlig mange, der lytter den dag, man kommer til realitetsforhandlinger. Og her er der nok en hel grundlæggende forskel på den indfaldsvinkel, som Dansk Folkeparti har til EU-samarbejdet, og den indfaldsvinkel, som Det Konservative Folkeparti har.

Må jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at vi mener altså fortsat, at det er regeringen, der skal udpege kommissærer, og det er der altså ikke noget grundlæggende der bliver forandret ved. Det er ikke noget, Folketinget gør.

Jeg må omkring plat og partitaktiske årsager sige, at om man siger, at man ikke ønsker at blande sig i det, fordi det bør være regeringens problem, eller om man fremsætter et forslag til vedtagelse, der nævner en person med navns nævnelse, dér har jeg meget svært ved at se, at det ene skulle være mere eller mindre plat end det andet.

Jeg må i hvert fald konkludere, at jeg synes, at det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten her fremsætter, i hvert fald har været med et meget skjult, plat motiv, nemlig at spille Folketingets tid, hvor vi egentlig kunne diskutere EU-anliggender, en bedre revision og et bedre samarbejde i EU-Kommissionen. Det har man altså valgt at tilsidesætte frem for alene at skulle diskutere en enkelt person, og det synes jeg helt ærlig talt er meget plat.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare gøre fru Lene Espersen opmærksom på, at vi fra Enhedslistens side i god tid sendte vores forslag til vedtagelse til ordførerne, således at der netop ikke skulle være tale om, at der var nogen som helst form for skjult dagsorden, og det håber jeg fru Lene Espersen vil anerkende. At fru Lene Espersen så ikke svarer på den henvendelse, på det brev, hun får fra Enhedslisten, er en anden sag. Men fru Lene Espersen kan da ikke påstå, at vi har holdt vores hensigter skjulte.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er altså mere og mere svært at tage fru Lene Espersen alvorligt, men jeg skal bare for en ordens skyld og om ikke for andet så til protokolten sige til fru Lene Espersen, at Dansk Folkeparti meget gerne påtager sig medansvar.

Det er klart, at hvis man som konservativ baserer sin holdning om, at Dansk Folkeparti ikke vil tage et medansvar, på udtalelser fra 25-26 år siden, sådan som jeg så den konservative partileder gjorde i forbindelse med forsvarsforhandlingerne eksempelvis, så kan jeg godt forstå, det kan være lidt svært at finde ud af, hvor man er i det politiske billede.

Jeg kan også godt forstå, at De Konservative kan have et problem med, at Dansk Folkeparti kommer ind og får større medindflydelse på tingene i forhold til vælgerne. Det forstår jeg også godt, og derfor måske de lidt aggressive bemærkninger fra fru Lene Espersen.

Når vi så deltager og forhåbentlig også får et større medansvar for tingene, så kræver vi selvfølgelig også, at vi kan se, at vi har haft indflydelse på tingene. Det siger jeg så bare i relation til finanslovforhandlingerne, hvor det jo ikke forbigik vores opmærksomhed, at Det Konservative Folkeparti fik en pakke, som de kunne tage eller lade være. Der var nemlig skabt en aftale mellem regeringen og Venstre på det tidspunkt, hvor den blev præsenteret for De Konservative.

De Konservative valgte jo så fuldstændig ukritisk at gå med af hensyn til det parlamentariske billede, hvor man skal være en del af de ting, der sker. Det er en anden diskussion, men jeg siger det bare stiltfærdigt i relation til de meget, meget, sådan lidt bitre bemærkninger, der kom fra fru Lene Espersen for et øjeblik siden.

Pernille Frahm (SF):

For os i SF er der ingen tvivl om, at det, der er sagen, jo er, at det er struktur, der skaber en dårlig kultur. Det synes jeg også udenrigsministerens redegørelse har forsøgt at pege på, bare ikke så præcist efter min bedste overbevisning. Det drejer sig altså ikke om en særlig nordisk moral kontra en særlig katolsk moral. Det drejer sig om manglende kontrol, og det drejer sig om et demokratisk underskud.

Det, som Kommissionen hele tiden undervejs og frem til sidste linje har fastholdt i denne her sag, er, at den står som et kollegium, og at den derfor også må falde som et kollegium. Det understreges jo også af den konklusion, der er i rapporten, at det er et fælles ansvar, et kollektivt ansvar, at man ikke har grebet ind. Ritt Bjerregaard understregede det selv så sent som på det åbne Europaudvalgs møde den 12. februar 1999.

Derfor mener vi i SF, at det ville være en stor fejl at genudnævne Kommissionen, at genudnævne kommissærer, men vi synes altså ikke denne her sag skal handle om at være for eller imod Ritt. Det har været en ganske vanskelig ting at undgå at gøre det til en personsag og holde det til en principsag.

Det, som ekspertgruppen har fundet frem til, har foreløbig været meget klart og præcist. Men ekspertgruppen er jo ikke færdig med sine undersøgelser. For os i SF ville det være et stort fremskridt, hvis man indførte en gruppe, som f.eks. ekspertgruppen, og gjorde den permanent, så vi havde en permanent kontrolgruppe. Gruppen her har jo vist, at den er duelig, at den kan gennemføre opgaven, så vi vil anbefale, at regeringen forsøgte at fastholde gruppen som en permanent kontrolgruppe.

Foreløbig har den kun afgivet rapport om sager, som allerede har været trukket frem. Det er også fremgået klart af rapporten. Så ingen ved jo i virkeligheden, hvad der ellers gemmer sig. Den første rapport understregede, at det var et fælles ansvar, og fordi ingen ved, hvad der gemmer sig, og hvad der senere kan komme frem i efterfølgende rapporter, vil vi endnu en gang understrege, at det er uklogt at genudnævne kommissærer, før undersøgelsen er afsluttet.

Jeg synes, det er et problem, at regeringen har haft sådan et kissejæv med at komme videre i stedet for at få sat gang i tilbundsgående undersøgelser og tilbundsgående ændringer af strukturerne. Hvordan kan man tro, at hvis

man hælder ny vin på gamle flasker, så får man noget, der kan drikkes? Vi vil opfordre til, at inden vi hælder vinen i, så renser vi flaskerne, så vi ved, hvad det er, vi får.

Det, som vi ønsker fra SF's side, er, at man i regeringen går offensivt ind i forhold til det svenske forslag om aktindsigt og åbenhed, offentlighed i forvaltningen. Det er sådan, det ved enhver efterhånden, at et godt bureaukrati bliver kun bedre, hvis det føler offentlighedens hede ånde i sin nakke.

Derfor skal jeg på SF's vegne stille følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget anerkender konklusionerne i første beretning fra den uafhængige ekspertgruppe og Kommissionens afgang, opfordrer Folketinget regeringen til at arbejde for at få gjort op med lukketheden i Kommissionens arbejde.

- Regeringen opfordres til at arbejde for
- indførelse af åbne postlister,
 - obligatoriske dokumentlister i alle institutioner,
 - klare regler for fortrolighedsstempling af dokumenter,
 - samme regler for komitédokumenter, som for øvrige dokumenter,
 - styrkelse af ombudsmandens rolle, så han i højere grad end i dag er i stand til at få indblik i og forholde sig til EU's egen forvaltning.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 64).

Første næstformand (Birte Weiss):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

En enkelt ting, som undrer mig lidt i fru Pernille Frahm's ordførertale, er, at hun klandrede regeringen for, at den havde haft sådan et kissejæv med at komme i gang med at udnævne en ny Kommission.

Det undrer mig lidt, for fru Pernille Frahm må da kunne forstå, at når man har en fungerende Kommission, som altså faktisk ikke fungerer, fordi den er trådt tilbage, så er der jo sat stop og bremsset effektivt for alle de udvidelsesforhandlinger, som foregår i øjeblikket, og som

jeg også har forstået at SF er meget, meget interesseret i fører til et resultat.

Det kan da ikke være i SF's interesse, at hele den proces, som er i gang nu med forhandlinger med de ansøgerlande, som meget gerne hurtigt skulle optages i EU, bliver bremsset på grund af en intern sag med EU's egne procedurer og egen administration. Det må vi da kunne ordne sideløbende med, at vi har gang i optagelsesforhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare sige, at det glæder mig, at SF ligesom Enhedslisten har den opfattelse og giver regeringen det klare råd, at man ikke skal genudpege en kommissær, som har haft medansvaret for det, der er foregået i Kommissionen i de sidste godt og vel 4 år, uden at have gjort noget ved det, og inden den endelige rapport foreligger. Der er jo andre partier, som har forsøgt at smygge sig uden om at forholde sig til Enhedslistens forslag til vedtagelse. Jeg synes, det er fint, at SF gør det.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil gerne sige til fru Pernille Frahm vedrørende det fremsatte forslag til vedtagelse, at Socialdemokratiet er meget positivt over for alt det, der siges i forslaget til vedtagelse.

Når vi alligevel ikke kan støtte det, men støtter vores eget, hvilket måske ikke er så underligt, er det, fordi fru Pernille Frahm's forslag til vedtagelse er for snævert efter vores mening. Det vedrører kun spørgsmålet om større åbenhed, mens vi også mener, at man må interessere sig for en højere grad af effektivitet, en bedre administrativ praksis og en mere effektiv svigbekæmpelse.

Så når vi ikke kan støtte SF's forslag her, er det ikke, fordi vi er uenige i det. Det er, fordi vi ikke mener, det er vidtgående nok.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Vi mener faktisk, at vores forslag er ganske vidtgående, og at det tager højde for nogle af de ting, som hr. Jacob Buksti efterlyser.

Det er jo sådan, som den svenske udenrigsminister også klart sagde, at i det øjeblik man er nødt til at være klar over konstant, at det, man foretager sig, kommer i offentlighedens lys, ser sagerne anderledes ud. Det er efter min bedste

overbevisning den allermost effektive form for svigbekæmpelse, betydelig bedre end 20 kontrollanter og revisorer og professorer og politibetjente.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg sige, at vi bryder os ikke om, at udvidelsen skal sættes i stå, men nu er det jo sådan, at der er nedsat en ret effektiv gruppe, som har nogle meget klare direktiver. Vi er i øvrigt ikke enige i alle de direktiver, men den har fået nogle ganske klare direktiver. Den arbejder fortsat. Den er ikke holdt op med at arbejde, selv om Kommissionen har brug for en tænkepause. Og jeg synes, regeringen skulle have givet sig selv lov til at få ændret forholdene, lave en tænkepause, før man haster videre.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Blot dette til fru Pernille Frahm: Jeg er fuldstændig enig i, at åbenhed er det bedste middel til bekæmpelse af svig. Det er også derfor, det står i vores forslag til vedtagelse. Det eneste, jeg siger, er, at der er flere elementer i det. Men det, som indgår i SF's forslag, er præcis en række af de elementer, vi selv går ind for.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Hr. Jacob Buksti var tidligere i debatten inde på det mere kunstneriske. Jeg vil sige om det kunstneriske, at det forslag til vedtagelse, som er fremsat fra regeringens side og støttes af Venstre og De Konservative, i alt for høj grad bærer præg af det her med mere, flere, bedre, større, stærkere. Det er efter vores bedste overbevisning alt for upræcist.

Og nu kommer det kunstneriske. Shakespeare sagde engang: »Full of sound and fury and signifying nothing«, hvilket oversat betyder: Fuld af larm og vrøde, men uden virkelig betydning. Det er dér, jeg frygter regeringen bevæger sig hen. Jeg vil gerne have nogle præcise retningslinjer for, hvad man egentlig har tænkt sig at stille op.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Shakespeare sagde så meget. Jeg kunne også komme med et par citater; det skal jeg lade være med.

Jeg skal ikke gentage det, jeg allerede har sagt vedrørende vores forslag, men jeg vil da bare henvise til udenrigsministerens redegørel-

se her i dag. Der har udenrigsministeren et helt afsnit præcis om større åbenhed, hvordan og hvorledes regeringen insisterer på større åbenhed, hvordan det er vigtigt for demokratiet, hvordan det er en afgørende forudsætning for at opdage og undgå uregelmæssigheder, hvordan Amsterdamtraktatens bestemmelser er et godt og hensigtsmæssigt våben i den her forbindelse, hvordan Europa-Parlamentets budgetkontroludvalg skal have adgang til alle arbejdsdokumenter osv.

Jeg mener ikke, man kan komme og sige, at det bare er varm luft. Der er faktisk lagt temmelig mange og meget direkte retningslinjer for det her, som jeg er sikker på regeringen vil arbejde meget for. Ellers er vi nogle stykker, der nok skal holde den til ilden.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg glæder mig da til at se Socialdemokratiet i en ny trøje, nemlig som dem, der vil holde regeringen til ilden i det her, for sådan som jeg læser og har hørt udenrigsministerens redegørelse, er det netop smukke ord. Man skal have adgang til alle fornødne dokumenter i Kommissionen. Hvem skal afgøre, hvad der er fornødent? Folk skal ansættes, fordi de er kvalificerede og kun derfor. Hvordan vil man sikre det? Der er en lang række meget gode og fornuftige ting og tanker, men hvor er præcis den måde, hvorpå man vil sørge for, at det her skal ske? Der er det så vores pointe, at det kan man kun sikre på én måde, og det er ved, at ikke bare politikere og ministre og embedsmænd får indblik i det, men også offentligheden. Det er det, der har virket her, og det har virket i Sverige. Det kan også virke i EU.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Udenrigsministeren gav i sin gennemgang et historisk rids af, hvad der var sket i de seneste måneder og efter dato den 16. marts, hvor Kommissionen trak sig, og sagde om situationen, at det var en ukendt situation. Jeg vil tilføje: Men bestemt ikke hverken for EU eller for Danmark nogen dårlig situation.

At det skulle komme dertil, at det var nødvendigt, at Kommissionen trak sig, er selvfølgelig én ting, men når tingene har udviklet sig, som de har, var det bestemt ikke nogen dårlig situation, at Kommissionen måtte trække sig, for det har jo givet anledning til, må man sige, at alle er rykket sammen om et udgangspunkt,

en holdning om, at nu må noget gøres for at få ryddet op. Der er blevet sat fokus på den måde, Kommissionen har opereret på, og det er bestemt positivt. Spørgsmålet er, hvad der så bliver gjort for at få sat løsninger, få sat konklusioner op for, hvad der kan gøres for at få fremtiden for Kommissionens virke til ikke at blive på samme måde som fortiden.

Udenrigsministeren nævnte også i sin redegørelse en række punkter, som regeringen arbejder for, for at gøre den forvaltningskultur, der er i Kommissionen, mere nordisk. Og jeg vil sige til udenrigsministeren, som jeg også har sagt tidligere i dag, at de initiativer vil Dansk Folkeparti naturligvis støtte, også når de i givet fald kommer i Europaudvalget og vi skal diskutere dem der.

Jeg havde lidt forventet, da udenrigsministeren sagde det, at der var folk i salen, der ville reagere skarpt, for det har de gjort i andre sammenhænge, hvor det har været nævnt, at vi skal have en mere nordisk forvaltningskultur ind i EU. Da er folk blevet udskreget som de største fremmedhadere. Men i den her situation gik udenrigsministeren jo gudskelov ram forbi i forhold til den kritik. Og det er selvfølgelig helt naturligt og berettiget, at udenrigsministeren går fri af den kritik, for kritikken er fuldstændig grundløs. Vi skal have en anden forvaltningskultur ind i Kommissionens virke, og den nordiske forvaltningskultur, som vi har, er nu engang mere sund end den, vi kan se mange andre steder.

Når der så skal ryddes op, er det vigtigt at gøre sig klart, at mange har et ansvar, både for at få ryddet op og også i forhold til det, der er foregået. Der har været nævnt Kommissionens eget ansvar selvfølgelig, det er soleklart, og Parlamentet, som på grund af sin kontrolmulighed også har et ansvar, men i særdeleshed Ministerrådet, hvor Dansk Folkeparti i dag har forsøgt at sætte fokus på det faktum, at Ministerrådet og dermed også det danske folketingsflertal ikke har løftet deres ansvar.

Nogle har så taget det udgangspunkt, at man kan blive klogere med tiden, og andre har forsøgt at afvise, at man overhovedet har haft det ansvar. Det synes jeg er trist. Jeg vil også gerne slå fast, at det er vores opfattelse, at et stort flertal i Folketinget faktisk har et medansvar for ikke at have grebet ind i tide og sagt nej til at henstille til Parlamentet, at man gav Kommissionen den ansvarsfritagelse, som man jo hvert år har til behandling i årets første kvartal. Det

har man som sagt også haft for 1997, og også for 1997 har der desværre været et stort parlamentarisk flertal her i Folketinget, som har bakket regeringen op i en henstilling til Parlamentet om, at Kommissionen skulle have ansvarsfritagelse for regnskab 1997.

Der skal grundlæggende laves om i Kommissionens virke, hvis vi skal komme problemerne til livs. Jeg har under debatten nævnt forskellige forhold, og jeg vil gerne her nævne tre forhold, som er afgørende for, at vi får ryddet op.

For det første at initiativretten skal overgå fra Kommissionen til Ministerrådet, i og med at det er helt håbløst at forestille sig en oprydning i Kommissionen, så længe Kommissionen kan fungere så uafhængigt og enevældigt, som den gør nu. For det andet at der ikke som kommissærer skal sidde politikere, som jo også har det indbygget i sig, at de skal trække magt til sig selv. Man skal have en ren embedsmandsstab som Kommission, som fungerer på direktiv fra Ministerrådet. For det tredje at den kulegravning, som har fundet sted på nogle udvalgte områder, som har været fremme i debatten, fremover skal foregå på alle de områder, der ikke er kulegravet. Og den kulegravning skal naturligvis udvides til at foregå ikke bare i forhold til Kommissionens anvendelse af midler, men også inden for Ministerrådet og Parlamentet selv.

Derfor er vores konklusion, at hvis det her for alvor skal ændres fremover og man virkelig vil gøre noget ved den katastrofale situation, vi har stået i med hensyn til Kommissionen, så er det afgørende, at man ikke bare sætter ind med de initiativer, som ministeren havde i sit indlæg, over for selve Kommissionens interne virke, at man ikke bare sætter ind med det, som SF har stillet forslag om, f.eks. postlister, som bestemt er en god ting, men at man også går videre med de bestræbelser og taler om nogle helt grundlæggende ændringer i Kommissionens virke.

Jeg skal derfor fremsætte følgende forslag til vedtagelse, som tager højde for de grundlæggende ændringer, som er nødvendige:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at der skal grundlæggende reformer til for Europa-Kommissionens virke for i fremtiden at hindre misbrug og

korruption, pålægger Folketinget regeringen at arbejde for,

- at initiativretten flyttes fra Europa-Kommissionen til Ministerrådet,
- at Europa-Kommissionen består af embedsmænd - en slags departementschefer - frem for politikere,
- at uvildige fortsætter kulegravningen af EU's anvendelse af de økonomiske midler ikke blot inden for Kommissionens område, men tillige inden for Ministerrådet samt Europa-Parlamentet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 65).

Til de øvrige forslag til vedtagelse skal jeg gøre den bemærkning, at vi støtter både forslaget fra SF og forslaget fra Enhedslisten. Vi støtter ikke forslaget fra regeringspartierne og V, K og CD, fordi det jo lige præcis henviser til, at det, udenrigsministeren har nævnt i sin redegørelse, er tilstrækkeligt til at komme videre for at undgå det misbrug, der har fundet sted.

Første næstformand (Birte Weiss):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

Susanne Clemensen (CD):

Der skal naturligvis ikke være nogen tvivl om, at CD støtter regeringens bestræbelser på at rydde op i Kommissionen, og at vi støtter de konkrete forslag, som udenrigsministeren har fremlagt i dag.

Vi mener naturligvis ligesom alle andre partier, at det er nødvendigt at sætte ind for at opnå større effektivitet, mere åbenhed, en bedre administrativ praksis og en styrkelse af bekæmpelsen af svig, og derfor støtter vi naturligvis også det forslag til vedtagelse, som vi selv er en del af.

Det er en underlig situation, vi er kommet i, og vi diskuterede tidligere her i dag, hvem der er skyld i hvad. Jeg tror, vi alle sammen har en del af ansvaret for, at det er kommet så vidt. I hvert fald i Danmark har det jo i mange år været sådan, at vi ligesom har været i en form for skyttegravskrig, hvor de, der var tilhængere af EU og kunne se det gode i konstruktionen, fremhævede alle de positive ting, og de, der var modstandere, havde travlt med at fremhæve alle de negative ting. Der var ligesom ikke plads til nuancerede synspunkter. Der var ikke plads til at mødes på halvvejen og sige, at der

var da nogle ting, som vi godt kunne forestille os anderledes eller forbedret, og omvendt at de, der var modstandere, sagde, at der bestemt også var nogle gode ting ved det her system.

På den måde kan man måske sige, at vi i vores iver for at opbygge det her system også har pålagt Kommissionen utrolig mange opgaver, som det viser sig at Kommissionen har haft problemer med at løse. Derfor har de udliciteret flere opgaver, som de dermed har mistet kontrollen med og ansvaret for. Det er ikke for at fritage Kommissionen for ansvar, for jeg synes selvfølgelig, at Kommissionen har et ansvar i denne her sag, men det er bestemt ikke nogen jubelsituation, at vi er nået dertil, hvor Kommissionen er nødt til at gå af. Men når den så er gået af, er jeg glad for, at medlemslandene nu påtager sig det ansvar, som jeg rent faktisk mener de gør, ved at gå aktivt ind i forslag til, hvordan man kan rydde op i Kommissionen. Jeg synes også, det er utrolig vigtigt, at man nu erkender, at der er brug for en stærk kommissionsformand, hvis vi skal få EU tilbage på sporet, og der er mange vigtige ting, som gør, at det er nødvendigt med en stærk Kommission.

Derfor kan jeg slet ikke forstå Enhedslistens eller Dansk Folkepartis synsvinkel, at det gælder om, at det er Ministerrådet, der skal have initiativretten, og at Kommissionen ikke længe skal have den. Jeg synes, bl.a. situationen i Kosovo med al tydelighed viser, hvor vanskeligt det er for medlemsstaterne at blive enige, når det kun er et mellemstatsligt samarbejde, det her. Derfor er der brug for en stærk Kommission, der stadig væk kan bevare initiativretten.

Der var én ting, jeg godt kunne have tænkt mig, at regeringen var gået længere med, og det var den klare ansvarsfordeling, som udenrigsministeren og også den socialdemokratiske ordfører talte om. Jeg mener, at når man anerkender, at kommissærerne naturligvis skal have et ansvar for deres eget område, og at de skal have et retligt eller et juridisk ansvar, bør det også i sidste ende være sådan, at hvis ikke de selv går af, eller hvis den stærke kommissionsformand af en eller anden årsag ikke kan formå en kommissær til at gå af, jamen så har Parlamentet den kontrolmulighed som det direkte valgte og eneste rigtigt demokratisk valgte organ i sidste ende at afsætte kommissærer enkeltvis. Vi skal ikke gentage situationen, hvor det er hele Kommissionen eller ingenting.

Med hensyn til Ritt Bjerregaard vil jeg sige, at CD har den indstilling – og det har vi altid haft – at det er de enkelte kommissærer, der har et ansvar. Ritt Bjerregaard er overhovedet ikke blevet nævnt i den her vismandsrapport; ergo er der ikke noget til hinder for, at regeringen genudnævner Ritt Bjerregaard, hvis det er det, man vil. Det mener vi i øvrigt også gælder de andre kommissærer, der ikke er blevet nævnt i rapporten, og det følger netop af, at vi har den opfattelse, at kommissærerne naturligvis har et ansvar for deres egne områder.

Ja, jeg tror, jeg vil slutte her.

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, det har været en lang uge og også en lang dag, så jeg vil også prøve at gøre det forholdsvis kort.

EU er i en øjeblikkelig krise, kan man sige, fordi Kommissionen er trådt tilbage og det endda på et meget ubelejligt tidspunkt, hvor man er i gang med meget vigtige optagelsesforhandlinger med nye medlemslande, og på et tidspunkt, hvor man står over for et parlamentsvalg og andre vigtige opgaver i EU-systemet.

Men det, der imidlertid er grund til at være tilfreds med, er, at Parlamentet er trådt i karakter som Kommissionens kontrollant. Der har været talt meget i debatten tidligere i dag om, om man skulle rose Parlamentet specielt for at have løftet dette ansvar, og også om, hvem der i øvrigt havde ansvar i den her sag. Men man må i hvert fald sige, at Parlamentet har taget sin opgave alvorligt på nuværende tidspunkt, og det har i hvert fald om ikke andet så præsenteret sig som noget af et granatchok i EU-systemet, at den fuldstændig usårige Kommission pludselig kunne blive udsat for så skrap kritik, at den måtte træde tilbage. Systemet fungerer altså, og det synes jeg under alle omstændigheder, der er grund til at være tilfreds med.

Det næste problem er så, at den afgæede Kommission jo ikke kan fungere, og at medlemslandene er klemt inden EP-valget, for skal man nu vælge at have en Kommission, som kan godkendes både af et parlament og derefter af et nyvalgt parlament, efter at et nyt er kommet på plads efter parlamentsvalget?

Vi er jo her præsenteret for konsekvenserne af den struktur, som ikke helt kan sammenlignes med den struktur, vi har i alle medlemslandene, med en ganske almindelig parlamentarisme, hvor man har et valg og så et parlament, og så vælger man en regering. Sådan er det ikke i

EU-systemet, sådan skal det heller ikke være; vi har ikke sådan et føderalt system. Men det er selvfølgelig en konsekvens af det system, vi har, at der er en uklar situation i øjeblikket.

Men problemet, som under alle omstændigheder består, er, at der skal ryddes op i den måde, Kommissionen og embedsværket i EU fungerer på. Der er talt meget om virksomhedskultur, som ikke er, som den bør være. Vismandsrapporten eller ekspertrapporten har jo vist, at Kommissionen har gæbt over mere, end den kunne klare, og der har været for mange uregelmæssigheder. Men det har også været svært at pege på, hvem der i systemet har haft ansvaret for alle disse fejl.

Der har allerede været taget forskellige tilløb til reform af arbejdet i Bruxelles, og dette arbejde skal selvfølgelig videreføres og udbygges. Hovedpunktet er først og fremmest større klarhed, større åbenhed og større ansvarlighed. Men lad mig sige det med det samme: Der er under ingen omstændigheder nogen undskyldning for dårlig administration, svig, korruption og nepotisme. Ingen traktatændringer, ingen udskiftning af personer kan alene ændre på dette. Der er ingen undskyldning, det skal der heller ikke være, og det skal være signalet fra medlemslandene og fra regeringerne, at dårlig administration, svig, korruption og nepotisme accepteres ikke.

Det bør selvfølgelig heller ikke accepteres i medlemslandene, og derfor vil jeg godt lige bemærke, at jeg synes, det er pinligt, at den europæiske svigkonvention indtil nu udelukkende er ratificeret af Tyskland og Finland. Der er tidligere gjort et stort arbejde med at anmode landene om at ratificere svigkonventionen, og det er sket i meget, meget ringe omfang. Der synes jeg godt, Danmark selv kunne tage sig sammen. Vi skal i hvert fald sørge for, at alle medlemslandene hurtigst muligt ratificerer de konventioner, som nu er færdigbehandlede, og som blot skal igennem de nationale ratifikationsprocedurer.

Hvad der nu skal ske, er jo i meget høj grad en opgave, som også ligger på skuldrene af den nyudnævnte kandidat til formand for Kommissionen. Han er jo i øvrigt ikke udpeget, han skal godkendes, men der er en kandidat til en ny formand for Kommissionen, og han vil for alvor blive sat på prøve, når han også skal godkendes af Europa-Parlamentet.

Vi ser frem til, at der kommer et samarbejde mellem medlemslandenes regeringsledere og

den nye kommissionsformand om, hvordan den nye Kommission skal sammensættes, og hvilke opgaver den især på det administrative område skal have. Udenrigsministeren har skitseret fire punkter, nemlig effektivitet, åbenhed, god administrativ praksis og styrkelse af svigbekæmpelse, som i allerhøjeste grad skal være den nye Kommissions opgave. Det er uhyre vigtigt, at disse opgaver løses, hvis Kommissionen skal nyde respekt og støtte fra medlemslandene i EU og fra Parlamentet også fremover.

Af de fremsatte forslag til vedtagelse kan Det Radikale Venstre alene støtte det, der er fremsat af regeringspartierne, Venstre, Konservative og CD.

Kim Behnke (FP):

Der har fra flere sider været bebrejdelse – eller i hvert fald noget, der nærmer sig bebrejdelse – mod Enhedslisten for, at de har rejst en forespørgselsdebat, som vi behandler i dag.

Den deler Fremskridtspartiet bestemt ikke. Tværtimod har vi i forbindelse med det arbejde, der er foregået i Folketingets Europaudvalg med den ny måde at behandle EU-stof på, ofte argumenteret for, at langt flere EU-spørgsmål skulle behandles direkte i salen og ikke bag den lukkede dør i Europaudvalget. Det skyldes, at der jo er behov for, at befolkningen også kan få indsigt i de forskelle, der er i partiernes holdninger, og ikke blot får et facit refereret efter et europaudvalgsmøde.

Så at Enhedslisten har rejst den debat i dag, er vi kun glade for og tilfredse med. Og der er jo grund til at have en debat også i forhold til det indholdsmæssige. For som udenrigsministeren jo ganske klart var inde på: Det, at en Kommission er trådt tilbage, er jo da bestemt en begivenhed, som både i historisk perspektiv og også i forhold til den konkrete situation i EU bestemt bør give anledning til debat, ikke kun i det danske Folketing, men forhåbentlig også i de andre landes parlamenter, sådan at man med stor alvor ser på det, der er foregået, og beslutter sig for, hvordan det kan blive bedre i fremtiden.

Fremskridtspartiet har aldrig lagt skjul på, at efter vores opfattelse er Kommissionen at betragte som embedsværk. Det må være Ministerrådet, der er omdrejningspunktet, og derfor har vi både ved afstemningen om Maastrichttraktaten og senere om Amsterdamtraktaten argumenteret for, at Kommissionens rolle skulle

nedtones og Ministerrådets rolle skulle opprioriteres.

Det skyldes, at de mennesker, der er udpeget til at sidde i Kommissionen, er embedsmænd. Det er ikke personer, som befolkningerne i Europa på nogen måde har taget stilling til. Det er ikke personer, som har noget som helst folkeligt mandat, hvorimod Ministerrådet består af ministre udpeget efter de enkelte landes regler om det og derfor er nogle, der har et folkeligt mandat bag sig.

Vi har også haft den opfattelse, at vi mente, Parlamentet passende kunne påtage sig rollen at være kontrolmyndighed i forhold til det, der foregår i Kommissionen, men så sandelig også i forhold til de mange forskellige tilskudsordninger, der eksisterer i EU-systemet.

Men jeg skal ikke skjule, at den holdning er vi om ikke kommet i tvivl om, så har i hvert fald Parlamentets måde at opføre sig på i den aktuelle sag da bestemt givet os anledning til overvejelser. For det var jo pinligt at se, at da endelig Parlamentet skulle tage stilling til alle de problemer med svindel, korrupsion, nepotisme osv., der er foregået i Kommissionen, viste det sig jo, at da blev det klare, partiegoistiske afgørelser, som kom til at veje tungere end forholdet til det indholdsmæssige.

Det var efter vores mening pinligt at se specielt danske socialdemokrater, der havde ført sig frem i pressen med krav om både det ene og det andet. Men når det kom til afstemning i Parlamentet, ja, så var det vigtigere at holde hånden over nogle partikammerater end at gå ind og få gjort det, der skulle gøres. Derfor må vi sige, at vores vurdering af, hvilken rolle Parlamentet skal have i fremtiden, stærkt er blevet påvirket af det.

Vi har undervejs i hele forløbet omkring EU's kommende budgetter og »Agenda 2000« anbejdet regeringen igen og igen, at man skulle gøre diskussionen om svindel langt mere nærværende ved at stille krav om, at de penge – mellem 10 og 20 pct., som man ikke kunne redeøre for – var de eneste penge, man kunne bruge til budgetudvidelser. Så ville alle landene have en interesse i at få stoppet den svindel, der har fundet sted.

Der har jo fundet svindel sted, og det har fundet sted i mange år. Vi har i Fremskridtspartiet aldrig haft problemer med at finde alle de eksempler. De er blevet draget frem, men ofte jo af pressen og ikke af parlamentarikere i EU-systemet. Og det er jo, fordi mange selv indi-

rekte og direkte har været involveret i de forskellige projekter.

Vi brugte afstemningen om Amsterdamtraktaten den 28. maj som anledning til at lave en liste med et par og tres hårrejsende eksempler på, hvordan svindlen foregår i EU, men det gav jo ikke anledning til andet end et skuldertræk hist og pist. Først nu, hvor Kommissionen er trådt tilbage, har man kunnet se, hvor grelt det i virkeligheden har stået til.

Spørgsmålet er så, hvordan vi får fremtiden til at blive bedre. Ja, vores opfattelse er, at der skal en helt ny Kommission til. Der kan ikke blive tale om, at nogen bliver genudpeget. Desuden må det være sådan, at Danmark skal gå foran. Danmark må vise, at vi er parat til at vælge og indstille en ny kommissær i stedet for den, vi har haft hidtil, og for os er det en selvfølge, at man kan tage Folketinget med på råd.

Men derudover skal der også graves et spædestik dybere, sådan at de mange embedsmænd, der sidder nede ad stigen i Kommissionen, også bliver stillet til ansvar og også bliver skiftet ud. Så kunne vi i øvrigt tænke os, at man ved næste regeringskonference lader sig inspirere af det danske system med, at man både har en Rigsrevision og også nogle statsrevisorer, som, efter at Rigsrevisionen har kigget tingene igennem, går ind og kigger med politiske øjne på det, der er foregået.

Jeg skal derfor konkludere, at af de forslag til vedtagelse, der er fremlagt, er der tre, Fremskridtspartiet kan støtte, og det er forslaget fra Enhedslisten, forslaget fra SF og forslaget fra Dansk Folkeparti. De har oven i købet alle tre den kvalitet, at de kan vedtages samlet, uden at de strider imod hinanden.

Jann Sjørnsen (KRF):

Vismandsrapporten, der førte til Europa-Kommissionens fald, har på det nærmeste bragt EU i krise, må man sige.

Kriser kan jo føre til noget, der er endnu værre. De kan også godt føre til en ny start, og vi håber, denne her fører til en ny start, ikke bare for Kommissionen, men også for EU som sådan, idet vi finder det meget afgørende fra Kristeligt Folkepartis side, at det, der nu følger, betyder, at der kommer en ny forvaltningskultur i EU som sådan med Kommissionen som bannerfører. Det trænger vi til.

Debatten i dag har for mig at se på mange punkter været tilbageskuende. Det er også i orden. Det er vigtigt også at se på, hvem det er,

der har ansvaret for det, der er sket, og det er efter min mening ikke så entydigt at placere, sådan som måske forskellige ordførere har foresøgt det.

Det er klart, at Kommissionen selv har et stort ansvar; ministrene har også et ansvar, og det har for den sags skyld også de nationale parlamenter. Helt entydigt kan det ikke placeres. Men det væsentligste er selvfølgelig Kommissionens eget ansvar i den her sammenhæng.

Jeg synes, at udenrigsministeren i sin besvarelse af forespørgslen rejste mange gode perspektiver for den fremtidige Kommission og også pegede på nogle af de vigtige elementer, der skal til for at sikre, at vi får en bedre forvaltningskultur i Kommissionen, en forvaltningskultur, som også kommer til at afspejle sig i en ændret personalepolitik, en ændret revisionspraksis, som er nogle af de temaer, som set fra Kristeligt Folkepartis side er vigtige.

Vi ønsker fra Kristeligt Folkepartis side en stærk Kommission. Kommissionen er på mange måder drivkraften i Fællesskabet, det er den, som er initiativtager. Kommissionen skal fortsat set med Kristeligt Folkepartis øjne have initiativretten, og dermed har jeg også sagt, at vi ikke kan støtte Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse. Vi mener, det ville blive helt kaotisk, hvis det skulle være Ministerrådet og dermed de enkelte medlemslande, der på mange måder kunne tage initiativer i øst og vest uden tanke for helheden, sådan som det i hvert fald i principet – det er ikke altid, det er sådan i praksis – kan være Kommissionens udgangspunkt.

Jeg synes også, det er vigtigt med en stærk Kommission set i lyset af de store udfordringer, vi står over for med hensyn til ikke mindst optagelsen af de central- og østeuropæiske lande, og derfor gælder det også om så hurtigt som muligt at få udnævnt en ny Kommission. Jeg siger så hurtigt som muligt, men deri ligger måske i virkeligheden, at man skal skynde sig langsomt – i den forstand, at det er klart, at den ikke alene af proceduremæssige grunde ikke kan udnævnes i morgen, men også, at sådanne ting tager tid undervejs.

Jeg vil dog godt sige, at for Kristeligt Folkeparti vil det være en uacceptabel situation, hvis vi skal hen på efteråret eller helt hen omkring nytår, inden vi ser en ny Kommission. Det tror jeg egentlig også ville være komplet uforståeligt for befolkningerne i EU-landene som sådan, og det ville også være uforståeligt set i lyset af, at

en ny Kommission i høj grad skal forestå det oprydningsarbejde, som skal i gang.

Vi mener også, at der til den nye Kommission skal udpeges nye kommissionsmedlemmer. Regeringen har selvfølgelig ansvaret for, hvem Danmark måtte pege på som kommissær, men jeg vil ikke lægge skjul på, at Kristeligt Folkepartis helt klare råd til regeringen i denne sammenhæng er ikke at genudpege kommissær Ritt Bjerregaard. Danmark må gå foran på dette område med henblik på, at der bliver udpeget nye kommissionsmedlemmer. Det er for os ikke så meget spørgsmålet om Ritt Bjerregaards person – om man kan lide kommissæren eller ej, om kommissæren er troværdig eller ej – men et spørgsmål om, at Danmark går foran. Det fører mig til at sige, at vi heller ikke kan stemme for Enhedslistens forslag til vedtagelse, for jeg synes faktisk, at Enhedslisten i højere grad går efter Ritt Bjerregaard som person end udtrykker ønske om at få en ny Kommission.

Når jeg ser på de fremsatte forslag til vedtagelse, vil jeg sige, at vi har megen sympati for det forslag, SF har fremsat om mere åbenhed i Kommissionens arbejde. Men vi vil, når forslagene til vedtagelse kommer til afstemning, stemme for det forslag, der er fremsat af partier, som repræsenterer et flertal i Folketinget.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for en omhyggelig behandling af denne forespørgsel, som jo nu har stået på i ganske lang tid. Jeg synes, der har været fremført mange gode betragtninger.

Der er ingen tvivl om, at den holdning, som er kommet så stærkt til udtryk her i salen i dag, er et stærkt ønske om at se administrative reformer i Kommissionen, så Kommissionen bedre kan udføre sine opgaver i henhold til trakaten; det er det gennemgående tema. Derudover er temaet, at det ikke er ligegyldigt, hvornår der kommer en ny Kommission, og at det er vigtigt at presse på for, at der sker en hurtig afklaring. Der ligger nok af arbejde og venter på en ny Kommission, ikke alene med de administrative reformer, men også med nogle af de store politiske spørgsmål, og derfor kan jeg sige på den danske regerings vegne, at vi ønsker, at processen skal gå hurtigt – så hurtigt som det nu er muligt. Der er jo nogle begrænsninger, herunder reglerne for Parlamentets godkendelse af en ny kommissionsformand, og der er de komplikationer, der består i, at vi skifter Parlamentet

ud midt i det hele. Det kan føre til nogle forsinkelser, men det skal være vores målsætning at få en afklaring så hurtigt som muligt.

Et par små, spredte bemærkninger, først til hr. Keld Albrechtsen: Kommissionen har selv udsendt en erklæring, hvori den gør det klart, at den opfatter sig selv som en slags forretningskommission og derfor er meget tilbageholdende med initiativer. Det er Kommissionens egen opfattelse, som den selv har givet udtryk for, og det synes jeg man må respektere. Jeg er sådan set godt tilfreds med, at Kommissionen har anlagt den holdning.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Jeg har også personlig gjort opmærksom på nordeuropæisk forvaltningskultur, altså ikke specielt nordisk; jeg har inddraget et større område.

Endelig til fru Elisabeth Arnold: Ja, svigkonventionen har kostet ganske megen juridisk forberedelse. Jeg kan oplyse Folketinget om, at i næste folketingsår vil der komme forslag om ratificering af svigkonventionen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Første næstformand (Birte Weiss):

Som tidligere nævnt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse finde sted tirsdag den 13. april 1999.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Birte Weiss):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 13. april 1999 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 14.52